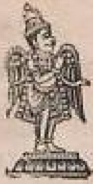
ஸ்ரீராமாநுஜன் - 1

பேரருளாளன் பெருந்தேவித் தாயார் திருவடிகளே சரணம்







ஆழ்வார் எம்பெருமானுர் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார்கள்வாழி அருளிச்செயல்வாழி*
தாழ்வாதுமில்குரவர்தாம்வாழி*—ஏழ்பாரு
முய்ய அவர்களுரைத்தவைகள் தாம்வாழி*
செய்யமறை தன்னுடனே சேர்ந்து

ஸம்புடம் 1	அக்ஷய ஞு சித்திரை மீ	ஸஞ்சிகை 1

ஆரம்ப விஜ்ஞாபனம்

ஒவ்வொரு வகுப்பினரும் முன்னேற்றமடைய விருப்புங்காலமாயிருக்கின்றது இக்காலம். அவரவர்கள் பல வழிகளிலும் தத்தம் கொள்கைகளைப் பரவச்செய்து தங்கள் சமயத்தை மேன்மைபெறுத்திக் கொள்ள முயல்கின்றனர். உதாரகுணம் வாய்ந்த மஹான்கள் எந்த மதத்திலும் வெறுப்புக் கொள்ளமல் எல்லா மதமும் எம்பெருமானுக்கியவையே என்று கொண்டு உவந்தேயிருப்பார்கள். ஆனுலும் தமது மதத்தின் பெருமேன்மையை உண்மையாகவுணர்ந்து அதில் அபிமானம் கொண்டிருப்பதன் பயனுக ஸ்வமதஸ்தாபனத்தோடுகூட இதரமத கண்டனமும் சில மஹான்களுக்கு ப்ராப்தமாகின்றது. விளக்கை ஏற்றி வைத்தால் இருள் தானே அகன்று போவதுபோல மேன்மை தங்கிய மதத்தின் தத்துவங்களை வெளியிடவே இதர மதங்கள் தானே தலைமடியுமென நினைத்துப் பரமத கண்டனங்களில் சிறிதும் கருத்தூன்ருதேயிருப்பாருமுளர். இதுவே தற்காலம் கைப்பற்ற வேண்டிய முறை.



காலத்தின் போக்கு வரவர விபரீதமாயிருத்தலால் ஆஸ்திகர்களுக்குள் வைதிகர்களுக்குள் பரஸ்பரஹிதைஷிபாவமும் ஐகமத்யமும் அவச்யம் வளரவேண்டும். இல்லையேல் நமது வைதிகமதம் வெகு சீக்கிரத்திலேயே இருக்குமிடம் தெரியாமலொளிந்துவிடும். ஆஸ்திகர்களென்றும் வைதிகர்களென்றும் சொல்லக்கூடிய வகுப்பினர் இந்நிலவுலகில் மிகக் குறைந்த எண்ணில் உள்ளார்கள். சிலர் பேருக்கு மாத்திரம் ஆஸ்திகர்களாகவும் வைதிகர்களாகவும் தம்மை வெளியிட்டுக் கொள்வார்கள். ஆனால் செயல்கள் வெவ்வேறாயிருக்கும் இருந்தாலும், ஆஸ்திக வைதிக மதத்தைத் தழுவுவதாக வெளியில் சொல்லிக்கொள்வதற்கு மாத்திரமாவது நாம் உகக்க வேண்டியது அவச்யமே. ''பொய்யேகைம்மை சொல்லிப் புறமே புறமேயாடி மெய்யே பெற்றொழிந்தேன்'' என்ற நம்மாழ்வார் அருளிச் செயலின்படி புறனுரைக்குப் பேறுதப்பாதென்பது திண்ணம்.

ஆஸ்திகத்வமும் வைதிகத்வமும் வேரூன்றி நிற்பதற்கு இன்றியமையாத சாதனங்கள் நம் முன்னோர்கள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய பலவகையான நூல்களையும் பரவச் செய்வதேயாம்.

பிறவிக்கடலுள் நின்று துளங்கும் நாம் உய்வதற்காக நமது முன்னோர்கள் அளவு கடந்த கருணையுடன் நித்யாநுஸந்தேயமாக அருளிச் செய்துள்ள திவ்யக்ரந்தங்களுக்கெல்லாம் எளிய தெளிய வுரையை வெளியிடுவதே சிலகாலம் வரையில் இப்பத்திரிகைக்கு முக்யமான நோக்கமாக இருக்கின்றது. ஸமயோசிதங்களான வ்யாஸங்களும் சிலசில வெளிவரக் கூடும்.

ஸ்ரீஸ்வாமி (கையொப்பம்)

(1948-ல் ஸ்ரீஸ்வாமி ஸ்ரீராமாநுஜன் பத்ரிகையை ஆரம்பித்தபோது முதல் இதழில் எழுதியருளியது)

ஸ்ரீராமாநுஜன் சந்தா விவரம்

ஆயுள்சந்தா ரூ 250
வருடச்சந்தா ரூ 16

(சந்தாவை 7, தெற்கு மாடவீதி திருவல்லிக்கேணி, சென்னை-600 005. என்ற விலாசத்திற்கு அனுப்பவும்)

கீதாசார்யனும் ஸ்ரீராமாநுஜனும்

இப்பத்திரிகை ஸ்ரீ ராமாநுஜன் திருநாமம் பூண்டிருப்பதனால் ஒவ்வோரிதழிலும் தலையான விபாஸம் ஸ்ரீ ராமாநுஜரைப்பற்றியே அமையவேண்டுமென்பது எமது நோக்கம். உலகுக்கு ஒருயிரான அப்பேராசிரியருடைய திருக்குணங்களைப் பற்றியோ திவ்ய சரிதையைப் பற்றியோ, அவரது ஸ்ரீஸூக்திகளிலுள்ள விசேஷங்களைப்பற்றியோ ஏதேனுமொருவகையில் அவருடைய ஸம்பந்தமான வியாஸம் முகப்பில் அமைந்து தீரும். ஸ்ரீ ராமாநுஜத் திருநாமத்தின் பொருள் விசேஷங்களைப்பற்றி இங்கு அநுபவிக்க விரும்புகின்றோம்.

இவ்வாசிரியர்க்கு இந்த திருநாமம் எதனால் இடப்பட்டதென்று ஆராயுமளவில், முன்னோர்களுடைய நூல்களிலிருந்து இங்ஙனே அறியலாகிறது;—ஸ்ரீ ராமாநுஜனென்னுஞ் சொல் ஸ்ரீராமபிரானுடைய தம்பி யென்னும் பொருள் கொண்டது. தசரதாத்மஜனை இராமபிரானுக்கு இளையோனாக அவதரித்த லக்ஷ்மணன் என்றபடி. அவன் இடைவீடின்றிக் கைங்கரியமே போதுபோக்காக இருந்தது போல ஸ்வாமி உடையவரும் கைங்கரியத்தையே பெருஞ் செல்வமாகக் கொண்டிருக்கப் போகிறாரென்பதை அவதார ஸமயத்திலேயே யோகத்ருஷ்டியினாலறிந்தவரும் இவர் தமக்கு மாதுலருமான திருமலைநம்பியென்னுமாசிரியர் இவர்க்கு இராமாநுசனென்று நாமகரணஞ் செய்தருளினர்—என்பதாக.

ஸ்ரீராமபிரான் கைகேயியின் வரப்ராத்தனையை நிறைவேற்றும் வியாஜமாகக் கானகஞ் செல்லப் புறப்படும்போது இளையோனான இலக்குமணன் தானும் நிர்ப்பந்தித்துத் தன்னையும் உடனழைத்துச் செல்லும்படி வேண்டினன். தானும் காட்டுக்கு வர விரும்பியது எதற்காக வென்னில்; *பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரி ஸாநுஷு* ரம்ஸ்யதே, அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபதச் ச தே* என்பது அப்போது இளைய பெருமாளுடைய வார்த்தையாக ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் உலகறிய நிற்கும் ச்லோகம் ''தேவரீர் பிராட்டியோடுகூட சித்திரகூடத் தாழ்வரை முதலானவிடங்களில் இன்புறும்போது அடியேன் ஒழிவில்காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவிலாவடிமைகள் செய்யப்போகிறேன்'' என்பது மேலே குறித்த ச்லோகத்தின் கருத்து. அப்படியே அவ்விளையோன் தன்னுடைய வாழ்நாள் முழுவதையும் அடிமையெனும் அத்தாணிச் சேவகஞ் செய்தே கழித்தனன். அதுபோலவே ஸ்வாமி உடையவரும் தம் வாழ்நாள் முழுவதையும் தொண்டுபூண்டமுதமுண்டே கழித்தருளினரென்பது அவரது திவ்விய சரிதையினால் மிகப் பிரசித்திபெற்ற விஷயம். தென்னரங்கர் செல்வம் முற்றும் திருத்திவைத்ததும் மாறனுரைசெய்த தமிழ்மறை வளர்த்ததும் முதலானவை ஒப்புயர்வற்ற கைங்கரியங்களன்றோ. ஆக இக்காரணம் பற்றியே ஸ்வாமிக்கு ராமாநுஜனென்னுந் திருநாமமிடப்பட்டதென்பது மிகப் பொருத்தம். **லக்ஷ்மண முநி** யென்றும் **இளையாழ்வா** ரென்றும் வழங்குகின்ற இவரது திருநாமங்களும் இதனை வற்புறுத்தி நிற்கும்.

இனி, ராமாநுஜனென்ற திருநாமம் லக்ஷ்மணனுக்குப்போலவே கீதாசார்யனான கண்ணபிரானுக்கும் பொருந்தியதே. 'பலராமனுடைய தம்பி' என்னுங் காரணத்தினால் கண்ணபிரானை ராமாநுஜனென்னக் குறையில்லையன்றோ. ஆனது பற்றியே **முகுந்தமாலை** யென்னும் உலகமறிந்தஸ்தோத்தரத்தில் ''**ஹே ராமாநுஜ ஹே ஜகத்த்ரய குரோ! ஹே புண்டரீகாக்ஷ மாம் ஹே கோபீஜநநாத பாலய**'' என்று ராமாநுஜனென்ற திருநாமத்தினாலேயே கண்ணபிரான் அழைக்கப்பட்டுள்ளான். ஆகவே கண்ணபிரானுடையதான அந்தத் திருநாமமே ஸ்வாமி

உடையவர்க்குச் சாத்தப்பட்டதென்று கொள்ளுகிற ஸம்பிரதாயமும் ஒன்றுண்டு. ஸ்ரீ நிகமாந்த தேசிகன் பணித்த யதிராஜ ஸப்ததியில் "**சமீதோதய சங்கராதிகர்வ : ஸ்வபலாத் உத்ருத யாதவப்ரகாச :, அவரோபிதவாந் ச்ருதேரபார்த்தாந் நநு ராமாவரஜஸ் ஸ ஏஷ பூய :**" என்ற ச்லோகம் இதற்கு ஆதாரமாக அவதரித்தாகும். இதன் கருத்து விவரிக்கப்படுகிறது.

1. **சமீதோதய சங்கராதி கர்வ :**—இது கண்ணனுக்கும், உடையவர்க்கும் பொதுவான விசேஷணம். சங்கரன் முதலானாருடைய செருக்கை அடக்கினவர் என்பது பொருள். கண்ண பிரான்பரமாகப் பொருள் கொள்ளும்போது சங்கரன் என்பதற்குச் சிவபிரானென்று அர்த்தம். ஆதி பதத்தினால் அப்பிரானைச் சேர்ந்த கார்த்திகையான் கரிமுகத்தான் முதலானாரை [ஸுப்ரஹ்மண்ய விநாயகாதிகளை]க் கொள்வது. கண்ணபிரான் பாணாஸுர யுத்தத்தில் சங்கரன் முதலானாருடைய செருக்கை அடக்கினது இதிஹாஸ புராண ப்ரஸித்தம். உடையவர் *சங்கர பாக்கர யாதவ பாட்ட ப்ரபாகர் தங்கள் மதஞ்சாய்வுற* என்றும் *கா சங்கா சங்கராதே :* என்றும் சொல்லுகிறபடியே சங்கர குருப்ரப்ருதிகளான பிற மதத்தவர்களின் செருக்கைப் போக்கினவர் என்பது சரித்ர ப்ரஸித்தம். ஆகவே இந்த விசேஷணம் கண்ணனுக்கும் உடையவர்க்கும் ஸாம்யத்தை நிரூபித்ததாயிற்று.

எம்பெருமானார் சங்காதி கர்வசமநம் பண்ணினது ஸ்ரீ பாஷ்யாதிக்ரந்த ரசனையினாலும் அத்வைதி ப்ரப்ருதிகளை வாதப் போரில் வென்று ஆட்படுத்திக் கொண்டதனாலுமென்றுணர்க. இவ்விஷயம் மேலே மூன்றாவது பாதத்தின் விவரணத்தினாலும் விளங்கும்.

2. **ஸ்வபலாத் உத்த்ருதயாதவப்ரகாச:**—கண்ணபிரான்பரமான அர்த்தத்தில் யாதவர்களின் பிரகாசம் யயாதி சாபத்தினால் மங்கிக் கிடக்கையில், "கோபாலோ யாதவம் வம்சம் மக்நமப்யுத்தரிஷ்யதி" என்கிறபடியே அந்த ப்ரகாசத்தைத் தனது வலிமையினால் புநருத்தாரணம் செய்தவன் என்று கொள்ளக் கடவது. யது குலத்திலே பிறந்து யாதவர்களை விளக்கமுறச் செய்தருளினவன் கண்ணபிரான் என்க. உடையவர்பரமான அர்த்தத்தில் 'யாதவ ப்ரகாச' என்று முழுச் சொல்லாகக் கொண்டு, அப்பெயர் பூண்ட மாயாவாதி குருவைத் தம்முடைய க்ருபாபலத்தினால் உத்தரிப்பித்தவர் என்று கொள்க. முதலில் தமக்கு உபாத்யாயராயிருந்த யாதவப்பிரகாசரையும் தமக்கு அடிமைப் படுத்திக் கொள்ளும் படியான ப்ரபாவமுடையவர் எம்பெருமானார் என்க. இவ்வரலாறு உடையவர் சரிதையில் விரிவாகக் காணத்தக்கது.

3. **அவரோபிதவாந் ச்ருதே : அபார்த்தாந்** — 'அபார்த்தாந்ச்ருதே: அவரோபிதவாந்' என்று அந்வயம். இதில் ஸபங்கச்லேஷமுள்ளது. **அபார்த்தாந்** என்னும் பதம் (அ-பார்த்தாந்) என்றும் (அப-அர்த்தாந்) என்றும் பிரியும். பார்த்தனென்று அர்ஜுநனைச் சொல்லி, பார்த்தனல்லாத [அர்ஜுந விரோதிகளான] துர்யோதநாதிகளை அபார்த்தர்களென்று சொல்லுவதாகக் கண்ணன்பரமான அர்த்தத்தில் கொள்ள வேண்டும். **ச்ருதி** யென்று கீர்த்திக்கும் பெயர், வேதத்திற்கும் பெயர். கண்ணபிரான் அபார்த்தர்களான துர்யோதநாதிகளைக் கீர்த்தியிலிருந்து கீழேயிறக்கி விட்டான்; பாண்டவ பக்ஷபாதியாயிருந்து மலை புரைதோள் மன்னவரும் மாரதரும் மற்றும் பலர் குலைய நூற்றுவரும் பட்டழியச் செய்து அவர்களைக் கீர்த்தியிழந்தவர்களாகச் செய்தானென்றபடி. ஸ்வாமி ராமாநுஜரோவென்னில்; [**ச்ருதே : அபார்த்தாந் அவரோபிதவாந்**] இதர மதஸ்தர்கள் வேதங்களுக்குச் செய்த அபார்த்தங்களை ஸமீசீநார்த்த ப்ரதர்சநத்தினால் நிரஸித்தருளினவர். ஆனது பற்றியே ***சமீதோதய சங்கராதி கர்வ** ராக முதல் பாதத்தில் கூறப்பட்டாரென்றுணர்க;

கண்ணபிரானுக்கும் உடையவர்க்கும் பல படிகளாலும் ஸாம்யமுண்டு. கண்ணபிரானாகத் தோன்றின பகவான் செய்த செயல்களும் ஸ்ரீராமாநுஜர் செய்தருளின செயல்களும் ஒத்திருக்கையாகிற ஒற்றுமைநயம் ஈண்டு நிரூபிக்கப்படுகிறது. மேலே யெடுத்துக் காட்டிய

சமிதோதய சங்கராதிகர்வ : இத்யாதியான யதிராஜஸப்ததிச்லோக ரத்னத்தில் கண்ண னுக்கும் உடையவர்க்கும் ஸாம்யம் சிலேடையினுல் நிர்வஹிக்கப்பட்டுள்ளது: அது வட மொழிக்கடலில் ஆழ்ந்தவர்கட்கே ரஸிக்கக்கூடியது. இங்கு நாம் நிரூபிக்கும் ஒற்றுமை சரித்திரப்போக்கில் ஸம்பந்தப்பட்டதாகும். கேண்மின் :—

1. கண்ணபிரான் திருவவதாரஞ் செய்த இடம் சிறைக்கூடம் என்பது உலகமறிந்தது. ஸ்ரீராமாநுஜர் அவதரித்த இடமும் சிறைக்கூடமே. எப்படியெனில்; *அமரரோடு உயர்விற் சென்று அறுவர் தம் பிறவி யஞ்சிறையே* [திருவாய்மொழி 1-3-11] என்ற நம்மாழ்வார் திரு வாக்கின்படி இந்த ஸம்ஸார மண்டலமே ஒரு சிறைக்கூடமன்றே. இஃது *இருள்தருமா ஞாலமாதலால் இருள் மலிந்த விடத்தே வந்து பிறந்தார் ஆசாரியர், கண்ணனும் *இருள் நாள் பிறந்த வம்மான்* என்ற திருமங்கையாழ்வார் பாசுரத்தின்படியும் *வேண்டித் தேவரி ரக்க வீங்கிருள்வாய் வந்து பிறந்ததும்* என்ற நம்மாழ்வார் பாசுரத்தின்படியும் இருள் மலிந்தபோழ்தன்றே பிறந்தது.

2. கண்ணபிரான் அவதரித்தபோது *ஜாதோஸி தேவதேவேச! சங்கசக்ரகதாதர!* என்கிறபடியே சங்கொடு சக்கரமேந்துந் தடக்கையனுகவே சுடர் விளக்கத்தோடு திருவவதரித் தான். ஆசாரியர் அவதரிக்கும்போதும் நம் போலியரைப்போலே அழுதல் அரற்றுதல் செய் யாதே மிக்க ஞான வெள்ளச்சுடர் விளக்கத்தையே காட்டிக்கொண்டு அனைவரும் வியப்புறு மாறு அவதரித்தார். கண்ணபிரான் பிறந்தவிடம் ஒன்று; இளமையில் வளர்ந்தவிடம் வேறொன்று; பிறகு வளர்ந்தவிடம் மற்றொன்று. (அதாவது) வடமதுரையிலே பிறந்தது; திருவாய்ப்பாடியிலே இளமையில் வளர்ந்தது; பிறகு முதுமையில் த்வாரகை முதலான விடங் களில் வளர்ந்தது. ஆசாரியரும் பிறந்தது ஸ்ரீபெரும்பூதூரில்: இளமையில் வளர்ந்தது காஞ்சீ புரியில்: பிறகு வளர்ந்தது ஸ்ரீரங்கம், திருநாராயணபுரம் முதலானவிடங்களில் [மற்றொரு வகையுமுண்டு;] "திருமந்திரத்திலே பிறந்து த்வயத்திலே வளர்ந்து" என்கிற நம் முன்னோர் களின் முதுமொழியின்படியே திருவஷ்டாக்ஷர மஹா மந்திரத்தினுல் ஸ்வரூபவுணர்ச்சி பெறுதலாகிற பிறவியைப்பெற்று, த்வயம் என்கிற மந்த்ரத்தின் அநுஸந்தானத்தையும் அதன்படி அனுட்டானத்தையுமே செல்வ வாழ்ச்சியாகக் கொண்டிருப்பவரென்க. பிறக்கு மிடம் திருமந்த்ரம்; வளருமிடம் த்வயம்—ஆகையாலே இதனுல் கண்ணனோடு ஒப்புமை.

3. கண்ணபிரான் பிறந்த வயிற்றில் இவனொருவனே பிறக்கவில்லை; *மக்களறுவரைக் கல்லிடைமோத இழந்தவள் தன் வயிற்றில், சிக்கென வந்து பிறந்து நின்றாய்* [பெரியாழ்வார் திருமொழி 5-3-1] என்கிறபடியே மற்றும் பல மக்கள் பிறந்தாருண்டு; ஆனுல் அந்தப் பிள்ளை களினுல் உலகுக்கு யாதோருதவியும் நேர்ந்ததில்லை; அவர்கள் பிறந்ததும் இறந்ததுமே தெரிய வருகின்றது. இதுபோல, ஆசாரியர் திருவவதரித்த இவ்வுலகத்தில் மற்றும் பலபேர்களும் ஒக்கப்பிறக்கின்றார்களெனினும் அவர்களால் உலகுக்கொரு நன்மையுமில்லையாயிற்று. அவர்களின் பிறப்பும் இறப்புமேதான் உலகுக்குத் தெரியும்.

4. கண்ணபிரான் வடமதுரையில் நின்றும் திருவாய்ப்பாடிக்கு எழுந்தருளும்போது "வஸுதேவோவஹந் க்ருஷ்ணம் ஜாநுமாத்ரோதகோ யயௌ" என்னும்படி பேராழமான பெரு வெள்ளமும் முழந்தாளளவாக வற்றிப்போயிற்றென்று தெரியவருகிறது. அதுபோல, ஆசாரியர் சிறிது ஸஞ்சரிக்கத்தொடங்கும்போதே "பிறவியென்னுங் கடலும் வற்றிப் பெரும் பதமாகின்றதால்" என்ற பெரியாழ்வார் திருவாக்கின்படியே ஸம்ஸாரமாகிற பெருங் கடலும்வற்றத் தொடங்குமென்க.

5. பராத்பரனை பெருமான் தனது பெருமைகளையெல்லாம் மறைத்து அடக்கிக் கொண்டு நீறுபூத்த நெருப்புப்போலேயாகி இடக்கை வலக்கை யறியாத ஆயர்களோடே

கலந்து பழகினன்: அதுபோல ஆசாரியரும் மிகுஞானச் சிறு குழவியாய்த் தமது ஞான சக்திப் பெருமைகளையெல்லாம் மறைத்துக்கொண்டு அறிவிலா மனிசரோடே கலந்து பழகியிருந் தனர். கண்ணன் இடையர்களோடுமாத்திரம் கலந்து பழகியிருந்தானல்லன்; தன்னை வதைக்க வழிபார்த்திருந்த ஆஸுரப்ரக்ருதிகளோடும் கலந்திருந்து காலங் கழித்தனன். ஆசாரியரும் தம்மை மாய்க்கவெண்ணின யாதவப்ரகாசர்போல்வாரிடத்திலும் கலந்திருந்து காலங்கழித் ததுண்டே.

6. வளர்ந்தருளுமிடத்தில் தீயபுந்திக் கம்சனால் ஏவப்பட்ட பூதனை தாய்வேஷம் பூண்டுவந்து நஞ்சு திற்றிய முலையை உண்ணக் கொடுத்துக் கண்ணனைக் கொல்ல முயன்று தானே முடிந்துபோனாள். இந்தப் பூதனையின் வரலாற்றைப் பேசுகின்ற தேசிகர் யாதவாப் யுதயத்தில் *கம்ஸப்ரயுக்தா கில காபி மாயா* என்று மாயையென்கிற சொல்லால் கூறினர். மாயை யென்று மூலப்ரக்ருதிக்குப் பெயர். அது உண்மையில் விஷம்போன்றதாயிருக்கச் செய்தேயும் தன்னிடத்தில் போக்யதா புத்தியை யுண்டுபண்ணிக்கொண்டு தன் பக்கலிலே யீடுபடுத்தி நம்போல்வாரை முடிக்கப்பார்க்கிறது. இப்படியே ஆசாரியரையும் முடிக்கப் பார்க்கையில் அவரை முடிக்கமாட்டாமல் அவரது அளவற்ற பெருமையினால் தானே முடிந்து நிற்கிறது.

7. *கள்ளச் சகடங் கலக்கழியக் காலோச்சி* [திருப்பாவை—6] என்றபடி அஸுரா வேசம் பெற்ற வொரு சகடத்தைக் கண்ணன் திருவடிஸ்பர்சத்தால் நொறுக்கி முறித்து முடித்தனன் என்பது ப்ரஸித்தம். ஆசாரியரும் தமது திருவடி ஸ்பர்சத்தினால் சகடபங்கஞ் செய்தவரே. (எப்படியென்னில்) ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோரிடத்திற்குக் கொண்டுபோகும் ஸாதனம் சகடமெனப்படுவது. இங்கிருந்து நாம் அப்பால் செல்லப் பல வழிகளுண்டு; நரகம் சுவர்க்கம் முதலானவற்றின் வழிகளிற் கொண்டு செல்லுவது கள்ளச் சகடமாகும்; ஆசாரியருடைய திருவடி ஸம்பந்தத்தினால் அது தொலைந்தொழிந்ததேயாம். அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகிய நல்வழியிற் செல்லும் ஸாதனமே மேம்பட்டுத் தீயவழிகளிற் செல்லும் ஸாதனம் சிதைந்தொழியுமென்க.

8. கயிற்றினால் கட்டி ஒருரலிலே பிணித்துவிடப்பெற்ற கண்ணன் அவ்வுரலையு மிழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்து இரட்டை மருத மரங்களின் நடுவே யெழுந்தருளியபொழுது அவ்வுரல் குறுக்காய் நின்று இழுக்கப்பட்டபடியினால் அந்த மரங்களிரண்டும் முறிந்து விழுந்தனவாக யமளார்ஜுனபங்க விருத்தாந்தமுள்ளது. இணைபிரியாதே நின்ற இரட்டை மருத மரங்கள்போல இணைபிரியாது நின்று நம்மை நலியுமவை பலவுண்டு. பகவத் கீதையில் நான்காவது அத்யாயத்தில் *த்வந்த்வாதீதோ விமத்ஸர:* என்றும், ஏழாவது அத்தியாயத்தில் த்வந்த்வமோஹேந பாரத என்றும், பதினைந்தாமத்யாயத்தில் *த்வந்த்வைர் விமுக்தா: ஸுகதுக்கஸம்ஜ்ஞை:* என்றும் இப்படி பலவிடங்களில் த்வந்த்வம் (இரட்டை) என்று பல சொல்லப்பட்டுள்ளன; இன்பு துன்பு, அஹங்கார மமகாரம், காமக்ரோதம், புண்ணியம் பாபம் — என்னு மிவையெல்லாம இரட்டைகளாம் இவையெல்லாம் ஆசாரியர் திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்றவளவிலே இற்றொழிந்தனவென்க.

9. *வையமேழுங் கண்டாள் பிள்ளை வாயுளே* என்றும் *வாயுள் வையகங்கண்ட மட நல்லார்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே கண்ணபிரான் தனது திருவாயில் ஏழுலகங் களையும் அன்பர்களுக்குக் காட்டினன். அதுபோல ஆசாரியரும் 1. ச்ருதிகள், 2. ஸ்மிருதிகள், 3. இதிஹாஸங்கள், 4 புராணங்கள், 5 பாஞ்சராத்ரங்கள், 6. ஆழ்வாரருளிச் செயல்கள், 7. ஆசார்ய திவ்யஸூக்திகள் ஆகிய ஏழையும் தமது திருவாக்கில் அன்பர்கட்குக் காட்டினர்.

10. யமுனையாற்றில் ஓர் மடுவில் இருந்துகொண்டு அம்மடு முழுவதையும் தன் விஷாக் னியினால் கொதிப்படைந்த நீருள்ளதாக்கிப் பெருங்கேடு விளைத்த காளியனென்னுங் கொடிய

நாகத்தைக் கண்ணபிரான் கொழுப்படக்கினன். இவ்வரலாற்றை யாதவாப்யுதய காவ்யத்தில் தேசிகர் கூறுமிடத்து (4-125) ஸ்ரீராமாநுஜர் செய்தருளின செயலையே உவமையாகக் காட்டியருளினர் ஐந்தலைவாய் நாகமாகிய காளியன் யமுனையாற்றைக் கலக்கிக் கெடுத்தது விஷவாக்குக்களான புறமதத்தவர்கள் மனம் போனபடியெல்லாம் கூறும் தவறான பொருள்களாலே வேதங்களைக் கெடுத்தபடியாம். அந்தக் கெடுதியைக் கண்ணபிரான் நீக்கி யமுனையை எல்லாரும் இனிமையாகப் பருகும்படி செய்தது – ஆசாரியர் தவறான பொருள்களை நீக்கி நல்ல பொருள்களை வெளியிட்டு வேதத்தை ஸத்துகளுக்கு உபஜீவ்யமாக ஆக்கினபடியாம். யமுனையின் ஸ்தானத்தில் வேதம்; காளியன் ஸ்தானத்தில் குதர்க்கவாதிகள்; கண்ணன் ஸ்தானத்தில் ஆசாரியர். *தூயபெருநீர் யமுனைத் துறைவனை* என்னும்படி யமுனையாறு இடையறாத பகவத் ஸம்பந்தத்தையுடையதாயிருந்ததுபோல வேதமும் பகவத் ஸம்பந்தத்தை நியதமாகவுடைத்தாயிருக்கும். காளியன் ஐந்து தலைகளாலும் நஞ்சை யுமிழ்ந்து நாசம் விளைவித்ததுபோல புறமதத்தவர்கள், ஐந்து விதமான துர்வாதங்களாலே நாசத்தை விளைவிக்கின்றனர்; (எப்படியென்னில்) 1. ஈச்வரனே யில்லையென்னுதல், 2. ஈச்வரன் உண்டெனினும் அவன் அனுமானத்தால் ஸித்திப்பவனேயன்றி சாஸ்த்ரத்தால் ஸித்திப்பவனல்லன் என்னுதல், 3. சாஸ்த்ரங்களைக் கொண்டே ஈச்வரனை யங்கீகரித்தும் அவனுக்குக் குணங்களும் விக்ரஹமும் இல்லையென்னுதல் 4. ஈச்வரன் ஒருவனே யென்பதில்லை, பல ஈச்வரர்கள் உண்டென்னுதல், 5. பிரபஞ்சமேயில்லை ஸர்வம் சூன்யம் எனல். ஆக இப்படிப்பட்ட ஐவகையான அபார்த்தங்களினால் புறமதத்தவர்கள் வேதங்களைக் கெடுக்க, அந்தக் கெடுதல்களை ஆசாரியர் போக்கியருளினர். காளியன் தலையிலே கண்ணபிரான் அடியிட்டு நடனம் புரிந்தாப்போலவே *நாவலிட்டுழிதருகின்றோம் நமன் தமர் தலைகள்மீதே* (திருமாலை -1) என்ற கணக்கிலே கூத்தாடப் பெறுதலுங்காண்க.

11. குதிரை வடிவங்கொண்டு மஹாபயங்கரனாக வந்த கேசி யென்னுமஸுரனைக் கண்ணபிரான் தொலைத்தருளினன்; அதுபோல நம் பேராசிரியர் *இந்த்ரியாணி ஹயாநாஹு:* என்ற உபநிஷத்தின் படியே குதிரைகளாகச் சொல்லப்பட்ட இந்திரியங்களின் வலியையடக்கி ஜிதேந்த்ரியராய் *காமாதிதோஷ ஹரமாத்மபதாச்ரிதாநாம்* என்றும் *மதநகதநைர் நக்லிச்யந்தே யதிச்வரஸம்ச்ரயா:* என்றும் சொல்லும் படி வாழ்ந்தவர்.

12. கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட அசுரர்களில் ஓரசுரன் விளாமரத்தின் வடிவமாய், தன் கீழே கண்ணன் வரும்போது மேல்விழுந்து கொல்வதாக எண்ணிவந்து நிற்கவும், மற்றோரசுரன் கண்ணனை முட்டிக் கொல்லும்பொருட்டுக் கன்றின் வடிவங்கொண்டு நிற்கவும் இவற்றை யறிந்த கண்ணபிரான் ''விளவின் காய் கன்றினால் வீழ்த்தவனே'', ''கன்றுகொண்டு விளங்கனி யெறிந்து'' என்கிறபடியே கன்றைச்சுழற்றி விளவின்மீதெறிந்து இரண்டையும் ஒருசேரமுடித்தருளினன் என்றவரலாறு முள்ளைக்கொண்டே முள்ளைக்களைகின்றபடியைக் காட்டுகின்றது. இதுபோலவே ஸ்வாமி ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் புறமதங்களைக் கண்டிக்குமிடத்து அவை பரஸ்பர வ்யாஹதங்களாயிருக்கும்படியை நன்கு நிரூபித்துக்காட்டி அவைகளைக்கொண்டே அவற்றை மறுத்தொழிப்பவர்.

13. இடையர்கள் வழக்கப்படி இந்திரனுக்குப் பூஜை செய்யப் பற்பல வண்டிகளில் சோறும், தயிரும், நெய்யும் காய்கறிகளும் சேகரிப்பதைக்கண்டு கண்ணன் அப்பூசனையனைத்தையும் கோவர்த்தனமலைக்கே இடும்படி கட்டளையிட்டுத் தானே ஒரு தேவதா ரூபங்கொண்டு அவற்றை முற்றும் அமுதுசெய்தருள, இந்திரன் பசிக்கோபத்தினால் மேகங்களை ஏவிக் கடூரமான கல்மழையை ஏழு நாள் பெய்விக்க, அதனால் யார்க்கும் யாதொரு தீங்கும் நேரிடாதபடி கண்ணன் அம்மலையையே குடையாக வெடுத்துப்பிடித்து நின்றனன் என்பது ப்ரஸித்தமான கதை. தேவதாந்தரத்திற்கு வழிபாடு செய்வதைப் பொறாத தன்மையும், அந்த வழிபாடுகளை

யெல்லாம் தானே யேற்றுக்கொள்ளுந்தன்மையும், அதனால் எதிரி என்ன தீங்கு செய்ய நினைத்தாலும் அதற்குப் பிரதியாகத் தீங்கிழைக்க நினையாத பெருந்தகவும், தன்னையடுத்தவர்களைத் தான் ரக்ஷித்துக்கொண்டு நிற்றலுமாகிய விஷயங்கள் இவ்விதிஹாஸத்தில் கிடைக்கின்றன. *மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தர்* என்றிருக்குமாசிரியர் தேவதாந்தரபஜனத்தைச் சிறிதும்ஸஹியார். ''திருவில்லாத்தேவரைத் தேறேல்மின் தேவு'' என்று துணிந்து உபதேசிப்பர். *ஸாக்ஷாந்நாராயணோ தேவ: க்ருத்வா மர்த்யமயீம் தநும், மக்நாநுத்தரதே லோகாந் காருண்யாத் சாஸ்த்ரபாணிநா* என்றும் *பீதகவாடைப் பிரானார் பிரம குருவாகிவந்து* எனறுஞ் சொல்லுகிறபடியே எம்பெருமானே ஆசாரியனாக வந்து பிறந்ததனால் ஆராதனைகளெல்லாம் ஆசார்யனுக்கே சேரும். ''குற்றஞ்செய்தவர்கள் பக்கல் பொறையும் க்ருபையும் சிரிப்பும் உகப்பும் உபகாரஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும்'' [ஸ்ரீவசனபூஷணம் 365] என்றிருப்பவர் ஆசார்யராகையாலே தீங்கிழைப்பார் திறத்திலும் பிரதியாகத் தீங்கிழைக்க நினையார் பெருமழையில் நின்றும் கண்ணன் காத்தருளினதுபோல *அவிவேக கநாந்த திங்முகே பஹுதா ஸந்ததது:க்கவர்ஷிணி—பவதுர்த்திநே* [ஸ்தோத்ரரத்நம்-49] என்னப்பட்ட பெருமழையில் நின்றும் (அதாவது, ஸம்ஸாரத் துயர்ப் பெருமழையினின்றும்) காத்தருளினர். கண்ணன் ஏழுநாள் காத்தனன். ஆசிரியர் காப்பது ஏழேழ் பிறவிக்கும்.

14 கண்ணன் நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணஞ்செய்துகொள்ளுதற்காக, அவளது தந்தை கந்யா சுல்கமாகக் குறித்தபடி அஸுராவேசம்பெற்ற ஏழு எருதுகளை வலியடக்கி அப்பிராட்டியை மணஞ் செய்துகொண்டனன். நம் பரமாசார்யர் ''எட்டிழையாய் மூன்று சரடாயிருப்பதொரு மங்கள ஸூத்ரம் போலே திருமந்த்ரம்'' [முமுக்ஷுப்படி 113] என்கிறபடியே திருமந்த்ரமாகிற திருமங்கலியத்தை சேதநர்களுக்கு கட்டி விவாஹம் நடத்துகைக்கு அங்கமாக, காமம், குரோதம், லோபம், மோஹம், மதம் மாத்ஸர்யம் அஸூயை என்கிற ஏழு விரோதிகளையும் தொலைத்தருளினர்.

15. கண்ணன் இரண்டு மல்லர்களை மடித்ததுபோல ஆசிரியர் *நீர்நுமதென்றிவை வேர்முதல் மாய்த்து* என்கிறபடியே அஹங்கார மமகாரங்களையடியறுத்தவர். கண்ணன் குவலயாபீட மென்கிற மதயானையை முடித்தாப்போலே ''மதக்களிறைந்தினையும் சேரி திரியாமல் செந்நிறீஇ'' என்கிற பொய்கையார் பாசுரத்தின்படியே மதக்களிறாகிய இந்திரியத்தின் துஷ்டத்தன்மையைத் தொலைத்தவர். கண்ணன் மாலாகாரர் திருமாளிகைக் கெழுந்தருளி அவர் தந்த பூவைப்பெற்று உகந்ததுபோல நம் ஆசிரியர் *அஹிம்ஸா ப்ரதமம் புஷ்பம் புஷ்பமிந்த்ரியநிக்ரஹ:, ஸர்வபூததயா புஷ்பம் க்ஷமாபுஷ்பம் விசேஷத:, ஜ்ஞாநம் புஷ்பம் தப:புஷ்பம் த்யாநம்புஷ்பம் ததைவ ச ஸத்யமஷ்டவிதம் புஷ்பம் விஷ்ணோ: ப்ரீதிகரம் பவேத்* என்னப்பட்ட எண்பகர் பூவையும் சிஷ்யர்கள் பக்கலிலே செழித்து வளரக் காணப்பெற்றுக் களித்தமையறிக.

16 கண்ணபிரான் கம்ஸ சிசுபால கௌரவ ப்ரப்ருதிகளை முடித்துப் பஞ்ச பாண்டவாதிகளைப் வாழ்வித்தது போல நம் பரமாசார்யர் *தற்கச் சமணரும் சாக்கியப் பேய்களும் தாழ்சடையோன் சொற்கற்ற சோம்பரும் சூனியவாதரும் நான்மறையும் நிற்கக் குறும்பு செய் நீசரும் மாண்டனரென்னும்படியாக *நாட்டிய நீசச் சமயங்களை மாள்வித்து, அர்த்த பஞ்சகம் முதலிய விசேஷார்த்தங்களை எங்கும் விளங்கச் செய்தனர். இங்ஙனே மற்றும் பலவுங் காண்க.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

பொதுத் தனியன்கள்

நம்பெருமாள் அருளிச் செய்தது

ஸ்ரீஶைலேசதயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதிகுணார்ணவம் |
யதீந்த்ரப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம் ||

கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்தவை

லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம் நாதயாமுந மத்யமாம் |
அஸ்மதாசார்ய பர்யந்தாம் வந்தே குருபரம்பராம் ||

யோநித்யமச்யுத பதாம்புஜ யுக்மருக்ம
வ்யாமோஹதஸ் ததிதராணி த்ருணாய மேநே |
அஸ்மத்குரோர் பகவதோஸ்ய தயைகஸிந்தோ:
ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ ஶரணம் ப்ரபத்யே ||

ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது

மாதா பிதா யுவதயஸ் தநயா விபூதிஸ்
ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம் |
ஆத்யஸ்ய ந: குலபதேர் வகுளாபிராமம்
ஸ்ரீமத் ததங்க்ரியுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா ||

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச்செய்தது

பூதம் ஸரஶ்ச மஹதாஹ்வய பட்டநாத
ஸ்ரீபக்திஸார குலசேகர யோகிவாஹாந் |
பக்தாங்க்ரிரேணு பரகால யதீந்த்ரமிஶ்ராந்
ஸ்ரீமத் பராங்குஶமுநிம் ப்ரணதோஸ்மி நித்யம் ||

(பொதுத்தனியன்கள் முற்றும்)

ஸ்ரீ:
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

திருவாய்மொழித் தனியன்கள்

பக்தாம்ருதம் விச்வஜநாநுமோதநம்
ஸர்வார்த்ததம் ஸ்ரீசடகோபவாங்மயம்
ஸஹஸ்ரசாகோபநிஷத்ஸமாகமம்
நமாம்யஹம் த்ராவிட வேதஸாகரம்.

பக்த அம்ருதம்	தொண்டர்கட்கு அமுதமாயிருப்பதும்	ஸ்ரீ சடகோப வாங்மயம்	நம்மாழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்தி மயமுமான
விச்வ ஜந அநுமோதநம்	ஸகல ஜனங்களையும் ஆனந்திக்கச் செய்வதும்	த்ராவிட வேத ஸாகரம்	தமிழ் வேதக் கடலை
ஸர்வ அர்த்ததம்	ஸமஸ்த புருஷார்த்தங்களையும் அளிக்கவல்லதும்	அஹம்	அடியேன்
ஸஹஸ்ர சாகா உபநிஷத் ஸமாகமம்	ஆயிரக்கணக்கான சாகைகளையுடைய உபநிஷத்துக்களின் திரட்சியாயிருப்பதும்	நமாமி	ஸேவிக்கிறேன்

* * * திருவாய்மொழி ஒரு கடலாக ரூபணம் செய்யப்படுகின்றது. கடலுக்குள்ள தன்மையடங்கலும் திருவாய்மொழிக்கு முண்டென்று ஐந்து விசேஷணங்களினால் நிரூபிக்கப் படுகின்றது. [**பக்தாம்ருதம்.**] உலகிற்காணும் கடலானது பண்டொருகால் *வங்கக் கடல் கடைந்த மாதவனாலே கடையப்பட்டுத் தேவர்கட்கு அமுதமளித்தது ஆகையாலே பக்தர்களான தேவர்கட்கு அது அமுதமாயிருந்தது; திருவாய்மொழியோ வென்னில்; 'தொண்டர்க்கு அமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்'' என்றும் ''பாலேய் தமிழரிசைகாரர் பத்தர் பரவுமாயிரம்'' என்றும் ஆழ்வார் தாமே அருளிச்செய்தபடியே அநந்யப்ரயோஜநர்களான பாகவதர்கட்கு நித்ய போக்யமான அமுதமாயிருக்கும். ''வைகல் பாடவல்லார் வானோர்க்கு ஆராவமுதே'' என்கிறபடியே திருவாய்மொழியைப் பாடுமவர்களே வானோர்க்கு ஆராவமுதமாகும்போது அந்தத் திருவாய்மொழி ஆராவமுதமாகச் சொல்லவேணுமோ?

[**விச்வஜந அநுமோதநம்**] கடலைக் கண்டு களியாத ஜனங்களில்லை யார் எத்தனை தடவை கண்டாலும் ஆராதே அபூர்வ வஸ்துவாகி ஸந்தோஷஜநகமாயிருக்கும் கடல்; திருவாய்மொழிதானும் அப்படியே காணும். ''என்நாவிலின்கவி'' என்றும் ''பாலேய் தமிழரிசைகாரர் பத்தர் பரவுமாயிரம்'' என்றும் ''தூமுதல் பத்தர்க்கு'' என்றும் ''கேட்டாரார் வானவர்கள் செவிக்கினிய செஞ்சொல்லே'' என்றும் ''தென்னாவென்னுமென்னம்மான் திருமாலிருஞ் சோலையானே'' என்றும் ''பார்பரவின்கவி'' என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆழ்வாரோடு மற்றையாரோடு வாசியறவும் நித்ய ஸூரிகளோடு நித்ய ஸம்ஸாரிகளோடு வாசியறவும் ஸர்வேச்வரனோடு தச்சேஷபூதர்களோடு வாசியறவும் எம்பெருமானோடுகூட உபய விபூதியும் புஜிக்கைக்கும் உரியதாகையாலே விச்வசப்தவாச்யரான எம்பெருமானுக்கும் மற்றுமுள்ள ஜனங்களுக்கும் அநுமோதமாயிருக்கும்

[**ஸர்வார்த்ததம்**] கடல் ரத்நாகரமாகையாலே சிறந்த பொருள்களை யெல்லாம் தன்னுள்ளே அடக்கிக்கொண்டிருந்து தன்னிலே அவகாஹித்து எடுத்தாளவல்லவர்கட்குத் தந்து

உபகரிக்கும். திருவாய்மொழி தானும் ஸகல புருஷார்த்தங்களையுமளிக்கும் "குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன பாடலோராயிரத்துள் இவையு மொருபத்தும் பயிற்ற வல்லார்கட்கு. அவன் நாடு நகரமும் நன்குடன்காண நலனிடையூர்திபண்ணி, வீடும் பெறுத்தித் தன் மூவுல குக்குந் தருமொரு நாயகமே" என்கிறபடியே திருவாய்மொழி அளிக்கமாட்டாத புருஷார்த்த மில்லை யென்க. "மிக்கவேதியர் வேதத்தினுட்பொருள் நிற்கப்பாடி" என்கிறபடியே முமுக்ஷுக்களுக்கு அவசியமறியவேண்டிய வேதாந்த நுட்பொருள்களை யெல்லாம் சுரக்கும் படியைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம்.

[ஸ்ரீசடகோப வாங்மயம்] கடலானது ஒருகால் அகஸ்திய மஹாமுனியின் வாயில் நுழைந்து புறப்பட்டதாகையாலே அது அகஸ்த்ய வாங்மயமாயிருக்கும் திருவாய்மொழி குருகூர்ச் சடகோபன் சொல்மாலையாயிருக்கும். 'ஆழ்வாரருளிச்செயல்' என்னுமத்தனையே ஏற்றத்திற்கு உடலென்க. *காயோடு நீடு கனியுண்டு வீசு கடுங்கால் நுகர்ந்து நெடுங்காலம் ஐந்து தீயூடு நின்று தவஞ்செய்த ரிஷிகளிற்காட்டில் * உண்ணுஞ் சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாங் கண்ணனெம்பெருமானென்றே கண்கள் நீர்மல்கிக்கிடந்த ஆழ்வார்க்கு நெடுவாசியுண்டே.

[ஸஹஸ்ரசாகோபநிஷத்ஸமாகமம்] *தொக்கிலங்கியாறெல்லாம் பரந்தோடித் தொடு கடலே புக்கன்றிப் புறம் நிற்கமாட்டாதாகையாலே நதிகள் கடலிலே புகும்போது பலபல மரங்களையும் அடித்துக்கொண்டுபோய்ப் புகுமாகையாலே கடலானது ஆயிரக்கணக்கான சாகைகளின் [கிளைகளின்] சேர்க்கையைப் பெற்றிருக்கும். திருவாய்மொழியோ வென்னில், ஸஹஸ்ரசாகைகளை யுடைத்தான உபநிஷத்துண்டு—ஸாமவேத ஸாரமான சாந்தோக்ய உப நிஷத்து, அத்தோடே ஸமமான ஆகம [வேத]மாக இருக்கும். அனேக சாகைகளையுடையன வான உபநிஷத்துக்களெல்லாம் திரண்ட திரட்சியாயிருக்கும் திருவாய்மொழி என்னவுமாம். ஆக இப்படிப்பட்ட பொருத்தங்களாலும் உள்ளாழமறியக் கூடாமையினாலும் கடல் என்று சொல்லத் தகுந்ததான தமிழ் வேதத்தை நமஸ்கரிக்கிறேனென்றதாயிற்று.

த்ராவிட வேதஸாகரத்தை அவகாஹிக்கிறேன் என்னுமல் நமஸ்கரிக்கிறேன் என்றது **"வந்தே ராமாயணார்ணவம்"** [ஸ்ரீராமாயணமாகிற ஸமுத்ரத்தை நமஸ்கரிக்கிறேன்] என்று சொன்னதை அடியொற்றி யென்பர். — — — (*)

திருவழுதி நாடென்றுந் தென்குருகூ ரென்றும்
மருவினிய வண்பொருந லென்றும்—அருமறைகள்
அந்தாதி செய்தா னடியிணையே யெப்பொழுதும்
சிந்தியாய் நெஞ்சே தெளிந்து.

நெஞ்சே	மனமே!	அருமறைகள்	அருமையான வேதங்களை
திருவழுதி நாடு என்றும்	திருவழுதி நாடென்கிற தேசத்தை அநுஸந்தித்தும்	அந்தாதி செய்தான்	அந்தாதித் தொடையான திருவாய்மொழி முகத்தாலே பாடின ஆழ்வாருடைய
தென்குருகூர் என்றும்	அழகிய திருக்குருகூரென்கிற திவ்ய தேசத்தை அநுஸந்தித்தும்	அடி இணையே	உபய பாதங்களையே
		எப்பொழுதும்	இடைவிடாமல்
மருவ இனிய வண்பொருநல் என்றும்	ஆசைப்படும்படி போக்யமாய் அழகியதான தாமிரபர்ணி யாற்றை அநுஸந்தித்தும்,	தெளிந்து	தெளிவுடனே
		சிந்தியாய்	சிந்தை செய்யக்கடவை.

* * * "— ஆழ்வாருடைய திருவடிகளை அநுஸந்திக்கும்போது அவரது திருவவதார ஸ்தலமான திருநகரியையும், அது இருக்கும் நாடாகிய வழுதிவளநாட்டையும், அந்நாட்டுக்த

அலங்காரமாய் ஆழ்வாருக்குப் புராணை நிருபகமுமான தாமிரபரணி திவ்ய நதியையும் அநுஸந்தித்துப் பின்பு 'ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்' என்னவேணுமென்கிறது. இதனால் உத்தேச்ய வஸ்துவின் ஸம்பந்த ஸம்பந்தம்பெற்ற வஸ்துக்களும் உத்தேச்யம் என்கிற சாஸ்த்ரார்த்தம் வெளியிடப்பட்டதாகும். எம்பெருமானது சேவடியை அநுஸந்திக்குமவர்கள் வைகுந்த வானாட்டையும் * இறந்தால் தங்குமூரான கண்ணன் விண்ணூரையும் * அமுத விரசையாற்றையும் அநுஸந்திக்குமாபோலே.

''வாய்ந்த வழுதிவளநாடன் மன்னு குருகூர்ச் சடகோபன்'' என்றும் ''நல்லார் கவில் குருகூர் நகரான்'' என்றும் ''பொருநற் செங்கணிதுறைவன்'' என்றும் நாட்டையும் ஊரையும் ஆற்றையும் தமக்கு நிருபகமாக ஆழ்வார் தாமே அருளிச்செய்திருக்கையாலே அம்மூன்றையும் அநுஸந்திக்கச் சொல்லிற்று.

தெளிந்து = ஆழ்வார் திருவடிகளே உபாயமும் உபேயமும் என்கிற தெளிந்த அத்யவஸாயங்கொண்டு என்றபடி. ... — ... — (*)

மனத்தாலும் வாயாலும் வண்குருகூர் பேணும்
இனத்தாரை யல்லா திறைஞ்சேன் — தனத்தாலும்
ஏதுங் குறைவிலேன் எந்தை சடகோபன்
பாதங்கள் யாமுடைய பற்று.

மனத்தாலும்	நெஞ்சினாலும்	ஏதும் குறைவு இலேன்	எவ்விதமான குறையுமுடையேனல்லேன்; (எதனாலென்னில்)
வாயாலும்	வாக்கினாலும்	எந்தை சடகோபன்	அஸ்மத் ஸ்வாமியான நம்மாழ்வாருடைய
வண் குருகூர் பேணும்	திருநகரியை ஆதரிக்கின்ற	பாதங்கள்	திருவடிகள்
இனத்தாரை அல்லாது	கோஷ்டியில்சேர்ந்தவர்களைத் தவிர (மற்றையோர்களை)	யாமுடைய	நம்முடைய
இறைஞ்சேன்	வணங்கமாட்டேன்;	பற்று	ஆதாரமாயிராநின்றது
தனத்தாலும்	செல்வத்தினாலும்		

*** — ஆழ்வார் திருநகரியையே போற்றிக்கொண்டிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவகோஷ்டியில் அந்வயித்த மஹான்களைத்தவிர மற்று எவரையும் வணங்கமாட்டேனென்றது, எப்போதும் அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவ சிகாமணிகளையே வணங்குவேனென்றபடி.

மனத்தாலும் வாயாலும் வண்குருகூர் பேணுகையாவது — ''திருக்குருகூரதனை உளங்கொள் ஞானத்து வைம்மின்'' என்றும் ''திருக்குருகூரதனைப் பாடி யாடிப் பரவிச்செல்மின்கள்'' என்றும் ஆழ்வார் உபதேசித்தருளினபடியே திருக்குருகூரை நெஞ்சாலே சிந்தித்தும் வாயாலே சொல்லியும் போருகை. மனமொழிகளிரண்டைச் சொன்னது மூன்றுவதான சரீரத்திற்கும் உபலக்ஷணம் என்று சிலர் கொள்வர். திருநகரியைச் சென்றடைதல் மெய்யினால் பேணுதலாகும். திருக்குருகூரை நெஞ்சினால் நினைந்து வாயில் மொழிதலே போதும். சென்று சேவிக்கவேணுமென்னும் நிர்ப்பந்தமில்லை என்பது இத்தனியனருளிச் செய்தவரின் திருவுள்ளமென்ப. ''பேணுமினத்தாரை'' என்றது, பேணுகிறவர்களின் ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்களெல்லாரையும் குறிக்கும்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே தமக்குத் தஞ்சமென்றும் அவையே தமக்கு வைத்தமாநிதியென்றும் பின்னடிகளிற் சொல்லுகிறது. ஆழ்வார் திருவடிகளை ஆச்ரயிக்கப்பெற்ற நமக்கு இனியொரு குறையுமில்லையென்கிறார். எம்பெருமானை ஆச்ரயித்தவர்கள் '' நம் மதியம் வத

பாதபங்கஜம்'' என்று அவனது திருவடிகளையே தமக்குச் செல்வமாக நினைத்திருப்பதுபோல ஆழ்வாரை ஆச்ரயித்தவர்கள் ''விபூதிஸ் ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம்'' என்று ஆழ்வார் திருவடிகளையே ஸகலைச்வர்யமாக நினைத்திருப்பராகையாலே ''தனத்தாலு மேதுங் குறைவிலேன்'' என்றது.

எந்தை-என் தந்தை. முன்னடியில் **இறைஞ்சேன்** என்று ஒருமையாகச் சொல்லிப் பின்னடியில் **யாமுடைய** என்று பன்மையாகச் சொன்னது, இயல்புபற்றிய தனித்தன்மைப் பன்மை; ஸ்வஸம்பந்திகளையுங் கூட்டிக்கொண்டு பேசுகிறு ரென்னவுமாம்... (*)

ஏய்ந்த பெருங்கீர்த்தி யிராமானுச முனிதன்
வாய்ந்த மலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றேன்—ஆய்ந்தபெருஞ்
சீரார் சடகோபன் செந்தமிழ்வேதந்தரிக்கும்
பேராத வுள்ளம் பெற.

ஆய்ந்த	**குற்றங் கலசாத**	**உள்ளம்**	**நெஞ்சை**
பெரு சீர்	**சிறந்த திருக்குணங்களினால்**	**பெற**	**பெறும் பொருட்டு**
ஆர்	**பரிபூர்ணரான**	**ஏய்ந்த பெரு கீர்த்தி இராமா நுச முனிதன்**	**தகுதியான பெரும்புகழை யுடைய எம்பெருமானாரது**
சடகோபன்	**நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த**	**வாய்ந்த பாதம் மலர்**	**பொருத்தமான திருவடித் தாமரைகளை**
செந்தமிழ் வேதம்	**செவ்விய தமிழ்வேதத்தை**	**வணங்குகின்றேன்**	**வணங்குகின்றேன்.**
தரிக்கும்	**தாங்கிக்கொள்ளவல்லதாய்**		
பேராத	**வேறொன்றில் செல்லமாட் டாததான**		

* * * மேல் தனியனில் ''தமிழ் மறைகளாயிரமும் ஈன்ற முதல்தாய் சடகோபன் மொய்ம்பால் **வளர்த்த இதத்தாய் இராமாநுசன்**'' என்னப்படுதலால் திருவாய்மொழியை வளர்த்தவரான எம்பெருமானாருடைய திருவருளின்றித் திருவாய்மொழியை மனப்பாட மாகத் தரிக்கவல்ல சக்தி வாய்க்கமாட்டாதாதலால், செந்தமிழ் வேதந்தரிக்கும் பேராத வுள்ளம் பெறுதற்காக இராமாநுசனது மலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றே னென்கிறது இதில்.

எம்பெருமானார் தாம் *மாறனடி பணிந்துய்ந்த விராமாநுசனாய் *மாறன் பணித்த மறையுணர்ந்தோனாய் *தென்குருகைப்பிரான் பாட்டென்னும் வேதப் பசுந்தமிழ்தன்னைத் தன்பத்தியென்னும் வீட்டின் கண்வைத்த விராமாநுசனாய் *பண்டரு மாறன் பசுந்தமிழ் ஆனந்தம்பாய்மதமாய் விண்டிடும் வேழமாய் *திருவாய்மொழியின் மணந்தரு மின்னிசை மன்னு மிடந்தொறும் புகுந்து நிற்குங் குணந்திகழ் கொண்டலாய் *உறுபெருஞ் செல்வமுந் தந்தையுந் தாயும் உயர் குருவும் வெறிதரு பூமகள் நாதனும் மாறன் விளங்கியசீர் நெறிதருஞ் செந்தமிழாரணமே யென்றிருப்பாராய் (நூற்றந்தாதியில்) ப்ரஸித்தராகையாலே, திருவாய் மொழியைத் தரிக்கும் நெஞ்சு பெறுதற்கு அவரைப் பிரார்த்தித்தல் பொருந்துமென்க இப்படிப்பட்ட அந்தரங்க பக்தராகையாலன்றோ ஆழ்வாரது திருவடிநிலைக்கு **இராமாநுசன்** என்றே திருநாமம் வழங்கி வருவது ஸம்ப்ரதாயமாயிற்று

''எங்கள் கதியே யிராமாநுசமுனியே, சங்கைகெடுத்தாண்ட தவராசா, பொங்குபுகழ் மங்கையர் கோனீந்த மறையாயிரமனைத்தும் தங்குமனம் நீயெனக்குத்தா'' என்ற பெரிய திருமொழித் தனியனையும் இங்கு ஸ்மரிப்பது. ... ... (*)

வான்திகழுஞ் சோலை மதிளரங்கர் வண்புகழ்மேல்
ஆன்ற தமிழ்மறைகளாயிரமும் – ஈன்ற
முதற்றாய் சடகோபன் மொய்ம்பால் வளர்த்த
இதத்தா யிராமானுசன்

வான் திகழும் சோலை	ஆகாசத்தளவும் ஓங்கி விளங்கு நின்ற சோலைகளையும்
மதிள்	ஸப்த ப்ராகாரங்களையும் உடைத்தான
அரங்கர்	திருவரங்கத்தில் பள்ளி கொண்ட எம்பெருமானு டைய
வண் புகழ் மேல் ஆன்ற	திருக்கல்யாண குண விஷய மாக அமைந்த
தமிழ் மறைகள் ஆயிரமும்	தமிழ் வேதமான ஆயிரம் பாசுரங்களையும்
ஈன்ற முதல் தாய்	பெற்ற முக்கியமான மாதா
சடகோபன்	நம்மாழ்வாராவர்;
மொய்ம்பால்	மிடுக்குடனே
வளர்த்த	அதனை வளர்த்த
இதம் தாய்	ஹிதமான மாதா
இராமாநுசன்	எம்பெருமானாராவர்

* * *—கீழ்த் தனியனிலே "செந்தமிழ் வேதந்தரிக்கும் பேராதவுள்ளம் பெற—இராமாநுசமுனிதன் வாய்ந்த மலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றேன்'' என்று பேசும்படி எம்பெருமானார்க்கும் திருவாய்மொழிக்குமுள்ள தொடர்பை வெளியிடுவது இப்பாசுரம். உலகத்தில் ப்ரஜைகளுக்குப் பெற்றதாய் என்றும் வளர்த்தாய் என்றும் இரண்டு தாய்மார் ஏற்படுவதுபோல் திருவாய்மொழியாகிற ப்ரஜைக்கும் இரண்டு தாய்மாருண்டு; அவர்களாகிறார் நம்மாழ்வாரும் எம்பெருமானாரும். ஆழ்வார் பெற்றருளினார். எம்பெருமானார் போஷித்தருளினார். கண்ணபிரானுக்கு தேவகிப்பிராட்டியும் யசோதைப்பிராட்டியும் போல.

ஈன்ற தாய் பெற்றுப் பொகட்டுப்போனால் வளர்க்குந்தாய் தன் மிடுக்காலே காத்து நோக்குமாபோலே எம்பெருமானார் திருவாய்மொழியைக் காத்தருளினவாறு என்னென்னில; ''பிள்ளான் நஞ்சியர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை, தெள்ளார் வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை, மணவாளயோகி திருவாய்மொழியைக்காத்த, குணவாளரென்றுநெஞ்சே கூறு'' என்று உபதேசரத்தினமாலையில் மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்தபடியே திருவாய்மொழியைக்காத்த ஆசிரியர் ஐவருள் முதல்வரான திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானைக் கொண்டு ஆறுயிரப்படி வியாக்கியான மிடுவித்தது எம்பெருமானாரன்றோ. (''தெள்ளாரும் ஞானத்திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் **எதிராசர் பேரருளால்**-உள்ளாரும், அன்புடனே மாறன்மறைப்பொருளை யன்றுரைத்தது, இன்பமிகுமாறுயிரம்'' என்ற உபதேசரத்தினமாலை காண்க.) முதன்முதலாகத் திருவாய்மொழியை வளர்த்தவர் எம்பெருமானாரே!யென்க. ''பாஷ்யகாரர் இதுகொண்டு ஸூத்ரவாக்யங்கள் ஒருங்கவிடுவர்'' என்றத முதலான ஆசார்யஹ்ருதய ஸூக்திப்படியே திருவாய்மொழியை யடியொற்றியே எம்பெருமானார்தர்சநத்தின் மஹார்த்தங்கள் யோஜிக்கப்பட்டிருத்தல் முதலான காரண விசேஷங்களும் இங்கு அநுஸந்திக்கவுரியன.

திருவாய்மொழியில் **'கங்குலும் பகலும்'**' என்ற ஒரு திருவாய்மொழி தவிர மற்று ஒரு பாசுரத்திலும் திருவரங்கநாதனுடைய ப்ரஸ்தாவமே இல்லை யாயிருக்க ''மதிளரங்கர் வண்புகழ்மேல் ஆன்ற தமிழ் மறைகளாயிரமும்'' என்று திருவாய்மொழி ஆயிரமும் ஸ்ரீரங்கநாதன் விஷயமாக அருளிச்செய்யப் பட்டதாகப் பேசுகைக்கு அடியென்? என்னில்; நம் பூருவாசாரியர்களனைவரும் நிர்வஹிப்பது இப்படியே; ஆழ்வார் திருவரங்கநாதனுக்கென்றே திருவாய்மொழியாயிரத்தையும் ஸங்கல்பித்து அதிலிருந்து மற்றைத் திருப்பதி யெம்பெருமான்களுக்குப் படியளந்தார் என்றுய்த்து பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி; ''திருவேங்கடத்துக்கு

இவைபத்தும்" "வண்திருமோகூர்க்கு ஈத்தபத்திவை" என்றாற்போன்ற 'சொற்போக்கில் இந்த நிர்வாஹம் ஸ்வரஸமாக விளங்குமென்ப.

ஈற்றடியில், ஹிதம் என்னும் வடசொல் இதம் எனத் திரிந்தது. ... ... (*)

மிக்க விறைநிலையும் மெய்யா முயிர்நிலையும்
தக்க நெறியுந் தடையாகித்—தொக்கியலும்
ஊழ்வினையும் வாழ்வினையு மோதுங் குருகையர்கோன்
யாழினிசை வேதத்தியல்.

குருகையர் கோன்	திருநகரியிலுள்ளார்க்குத் தலைவரான ஆழ்வார் (அருளிச் செய்த)	தக்க நெறியும்	ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயத்தின் ஸ்வரூபத்தையும்
யாழின் இசை வேதத்து இயல்	வீணாகானம்போன்ற திருவாய்மொழிப் பாசுரங்கள்	தடை ஆகி தொக்கு இயலும் ஊழ் வினையும்	(பகவத்ப்ராப்திக்குப்)பிரதிபந்தகமாகிச் சேர்ந்து கிடக்கிற முன்னை வினைகளாகிற விரோதி ஸ்வரூபத்தையும்
மிக்க இறை நிலையும	ஸர்வோத்க்ருஷ்டனான எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தையும்	வாழ்வினையும்	வாழ்வாகிற பரமபுருஷார்த்த ஸ்வரூபத்தையும்
மெய்யாம் உயிர் நிலையும்	நித்யனான ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தையும்	ஓதும்	கூறுவன.

* * * — திருவாய்மொழியிற் சொல்லுகிற அர்த்தங்கள் இன்னவை யென்கிறது இதில் திருமந்திரத்திற் சொல்லுகிற அர்த்தமே திருவாய்மொழியிற் சொல்லப்படுகின்றன: அதாவது அர்த்தபஞ்சகம். ஸகல சாஸ்த்ரங்களுக்கும் ப்ரமேயமாயிருக்கும் அந்த அர்த்தங்கள் இத் தனியனில் அடைவே சொல்லப்படுகின்றன. சேதநர்களால் அடையப்படவேண்டியவனான எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம், அவ்வெம்பெருமானை அடைகின்ற சேதநர்களின் ஸ்வரூபம், அடைவிக்கின்ற வழியின் ஸ்வரூபம், அடையவொட்டாமல் தடை செய்யுமதான ப்ரதிபந்தகத்தின் ஸ்வரூபம் பிரதிபந்தகம் தொலைந்து பெறக்கடவதான பலத்தின் ஸ்வரூபம் —என்பதே அர்த்தபஞ்சகமாகும்.

எம்பெருமானே ஸர்வஸ்மாத்பரன், ஜீவாத்மா அவ்வெம்பெருமான் பக்கலில் சேஷத்வத்தையே தனக்கு நிருபகமாகவுடையவனாயிருப்பன், சரணாகதியே எம்பெருமானைப் பெறுதற்கு வழி, பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்புமாகிற விவையே பிரதிபந்தகம், ஒழிவில்காலமெல்லா முடனாய் மன்னி வழுவிலா வடிமைசெய்வதே பரமபுருஷார்த்தம் என்கிற இவ்வைந்து அர்த்தங்களும் இத் திருவாய்மொழியில் பண்ணிப் பண்ணி யருளிச்செய்யப்படுமாறு காண்க.

ஸ்ரீகாஞ்சீ அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி இயற்றிய

திருவாய்மொழி திவ்யார்த்த தீபிகையில்

தனியன் உரை முற்றிற்று

ஸ்ரீ

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்:

திருவாய்மொழி - அவதாரிகை

இது, மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களுள் தலைவரும் ப்ரபந்நஜன கூடஸ்தருமான நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த நான்கு திவ்ய ப்ரபந்தங்களுள் நான்காவதான திவ்யப்ரபந்தம்; சரமப்ரபந்தமெனப்படும். திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரிய திருவந்தாதி, திருவாய்மொழி என்ற நான்கு பிரபந்தங்களும் நம்மாழ்வாருடைய திவ்ய ஸூக்திகளாம். இந்நான்கும் முறையே நான்கு வேதங்களின் ஸாரமாம். நாலாயிரதிவ்யப் பிரபந்தத்தில் திருவாய்மொழி நான்காவது ஆயிரமாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது; இது ஸாமவேத ஸாரமாகும்.

ஆழ்வார் தமது ஞானக்கண்ணுக்கு இலக்கான எம்பெருமானை நோக்கி ''தேவரீரை அநுபவிப்பதற்கு இடையூறான தேஹ ஸம்பந்தத்தை யறுத்துத் தந்தருளவேணும்'' என்று ஸம்ஸாரஸம்பந்த நிவ்ருத்தியை அபேக்ஷித்தார் முதற் பிரபந்தமாகிய திருவிருத்தத்தில்; ஆழ்வார் அப்படி பிரார்த்தித்தபோதிலும் எம்பெருமான் இவ்வாழ்வாரைக்கொண்டு நாட்டுக்கு நன்மையாகச் சில திவ்யப்ரபந்தங்களை வெளியிடுவித்து ஸம்ஸாரிகளைத் திருத்திப் பணிகொள்ளத் திருவுள்ளம் பற்றினவனாகையாலே ''பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்பும் இந்நின்ற நீர்மையினியாமுறாமை'' என்று இவர் அபேக்ஷித்த போதே இவருடைய பிரார்த்தனையைத் தலைக்கட்டித் தந்தருளவில்லை. இவ்வாழ்வார் இந்த ஸம்ஸாரத்தைவிட்டு விலகி ஒரு "நலமந்தமில்லதோர் நாட்டிலே போய்ச்சேரவேணுமென்று பாரிப்பது நம்முடைய குணங்களை அநுபவிப்பதற்காகவேயன்றி வேறொன்றுக்காகவன்றே, அந்த குணாநுபவம் இவர்க்கு நாம் இவ்விடத்திலேயே வாய்க்கச்செய்வோம்; இங்கேதானே இவர் குணாநுபவம் பண்ணிக் களித்தாராய் அவ்வநுபவம் உள்ளடங்காமல் புறவெள்ளமிட்டுப் பிரபந்தங்களாகப் பெருகி லோகோபகாரமும் செய்தாராகட்டும்'' என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளம்பற்றித் தனது ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளைக்காட்டிக்கொடுக்க ஆழ்வார் அவற்றைக்கண்டு பரமாநந்தம் பொலிய அநுபவித்தார் திருவாசிரியத்திலே. அப்படி அநுபவித்த பகவத்விஷயத்திலே அவ்விஷயத்திற்குத் தகுதியாக ஆசை கரைபுரண்டு பெருகிச் செல்லுகிறபடியைப் பேசினார் பெரிய திருவந்தாதியில்.

தாயானவள் தனது பிரஜைக்கு அஜீர்ணத்தையறுத்துப் பசியை மிகுத்துச் சோறிடுமா போலே எம்பெருமான் தமக்கு ருசியைப் பிறப்பித்தபடியையும், அந்த ருசிதான் பரபக்தி பரஜ்ஞான பரமபக்திகளாய்க்கொண்டு பக்குவமான படியையும், பின்பு பிரகிருதி ஸம்பந்த மற்றுப் பேறுபெற்றதே தலைக்கட்டினபடியையும் அருளிச் செய்கிறார் இத் திருவாய்மொழியில்.

ஸ்ரீசக்ரவர்த்தி திருமகனார் காட்டுக்கெழுந்தருளின பிறகு மாதுல க்ருஹத்தினின்றும் அயோத்திக்கு மீண்டுவந்த பரதாழ்வானை நோக்கிக் கைகேயியானவள் **'ராஜந்!'** [அரசனே!] என்று அழைத்தவளவில் பரதன் அச்சொல்லைக்கேட்டு என்ன ஸங்கடமடைந்தனனோ அந்த ஸங்கடம் ஆழ்வாருக்குத் திருவிருத்தத்திலேயாயிற்று. பிறகு அப்பரதன் சில பரிஜனங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு சித்திரகூடஞ்சென்று இராமபிரானை மீட்டு எழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டு வருவதாகப் புறப்பட்டுச் செல்லும்போது அப்பரதனது 'நெஞ்சில் என்ன தரிப்பு இருந்ததோ அவ்வகையான தரிப்பு ஆழ்வாருக்குத் திருவாசிரியத்திலே யாயிற்று. பிறகு பரதன் ஸ்ரீநந்திக்ராமத்திலே யிருந்துகொண்டு பதினான்கு வருஷம் ஆசையை வளர்த்துக் கொண்டிருந்த நிலைபோலும் பெரிய திருவந்தாதியில் ஆழ்வாருடையநிலை. **பெருமாள் மீண்டு திருவயோத்திக் கெழுந்தருளித் திருவபிஷேகங் கண்டருளி அப்பரதனும் ஸ்வரூபாநுரூபமான பேறு பெற்றுப்போலேயாம் இத்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் பெறும்பேறு.**

திருவாய்மொழி என்பதற்கு மேன்மையையுடைய வாயினாற் சொல்லுஞ் சொற்களினாலாகிய நூல் என்பது பொருள். திரு என்பது வாய்க்கும் அடைமொழி [விசேஷணம்] ஆகலாம், வாய்மொழிக்கும் அடைமொழியாகலாம். வாய்மொழி என்னும் முதற்கருவியின் பெயர் அதன் காரியமாகிய பிரபந்தத்திற்கு ஆனது, ஆகுபெயர். அது திரு என்னும் அடைமொழியினால் அடுக்கப்பட்டது பற்றி அடையடுத்த ஆகுபெயரெனப்படும்.

திரு-உயர்வை விளக்கும் அடைமொழி. இந்த அடைமொழி கொடுக்கும்படி ஆழ்வாரது வாக்குக்குள்ள விசேஷம் அவரது **திருநாவீறுடையபிரான்** என்னுந் திருநாமத்தாலும் விளங்கும். திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செயலாகிய திருமொழியினும் வேறுபாடு விளங்குதற்குத் **திருவாய்மொழி** யெனப்பட்டது. வாய்மை தங்கிய மொழியென்பாருமுளர்.

இப் பிரபந்தம் நூறு பதிகங்களாக அமைந்த ஆயிரத்தொருநூற்றிரண்டுசெய்யுள்களையுடையது. பத்துப் பத்தாக அமைந்தது. இப் பிரபந்தம் முழுவதும் அந்தாதித் தொடையாற் பாடப்பட்டது. அந்தாதித் தொடையாவது—முன்னின்ற பாசுரத்தின் இறுதி, அடுத்துவரும் பாசுரத்தின் முதலாக அமைவது. இவ்வந்தாதி, சொற்றொடர்நிலை பொருட்டொடர்நிலை என்ற தொடர்நிலைவகை யிரண்டனுள் சொற்றொடர் நிலையாகும்: "செய்யுளந்தாதி சொற்றொடர்நிலையே" என்றார் தண்டியலங்காரத்தும். இத் திவ்யப்ரபந்தத்தின் பாசுரங்கள் பொருளில் ஒன்றை ஒன்று தொடர்ந்து நிற்பது தோன்ற அறிவிற் சிறந்த ஆசிரியர்கள் வியாக்கியானித்தருள்வதனால் இது பொருட்டொடர் நிலையுமாம். "பொருளினுஞ் சொல்லினு மிருவகை தொடர்நிலை" என்னுந் தண்டியலங்காரச் சூத்திரத்தின் உரையில் "இரண்டென்றது வகையென்ற மிகையான் மூன்றாவது-பொருளினுஞ் சொல்லினுந் தொடர்தலு முண்டெனக் கொள்க" என்றது காண்க. நெடுக ஒரு கதையாகக்கூறுதலல்லாமல் ஸ்தோத்ரரூபமாக அருளிச்செய்யப்பட்ட பாசுரங்களாதலால் சொற்றொடர் நிலையாகவே கொள்ளலாம் என்பது ஒரு சாரார் கொள்கை.

தொல்காப்பியத்துச் செய்யுளியலிற் கூறப்பட்ட அம்மை அழகு தொன்மை தோல் விருந்து இயைபு பலன் இழைபு என்ற எண்வகை வனப்பினுள் இந்நூல் விருந்தென்னும் வனப்பின்பாற்படும். "விருந்தேதானும் புதுவது கிளந்த யாப்பின மேற்றே" என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரவுரையில் நச்சினார்க்கினியர் "விருந்துதானும் பழங்கதைமேலதன்றிப் புதிதாகத் தாம் வேண்டியவாற்றாற் பல செய்யுளுந் தொடர்ந்துவரத் தொடுத்துச் செய்யப்படும் தொடர்நிலைமேலது" என்றும், "அது, முத்தொள்ளாயிரமும் பொய்கையார் முதலாயினோர் செய்த அந்தாதிச் செய்யுளும் என உணர்க; கலம்பகம் முதலாயினவுஞ் சொல்லுப" என்றும் உரைத்துள்ளமை காண்க.

ஆழ்வார்களுள் நம்மாழ்வார்க்கு ஏற்பட்ட ஒப்புயர்வற்ற அதிசயம் போலவே இத் திருவாய்மொழிக்கும் மற்றை அருளிச்செயல்களிற் காட்டில் ஏற்றம் உண்டு. திருவாய்மொழி திருவீதிகளில் ஸேவிக்கப்படாமல் ஆஸ்தானத்திலேயே ஸேவிக்கப்பட்டு வருகிற ஸம்ப்ரதாயமும், இத் திருவாய்மொழிக்கே பலபல வியாக்யானங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றமையும் இதன் ஏற்றத்தை வற்புறுத்தும்.

இந்தத்திருவாய்மொழிக்குத் திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் அருளிச்செய்த ஆறாயிரப்படி, நஞ்சீயர் அருளிச்செய்த ஒன்பதினாயிரப்படி, பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த இருபத்துநாலாயிரப்படி, நம்பிள்ளை அருளிச்செய்ததை வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை பட்டோலை கொண்ட ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி, வாதிகேஸரி அழகிய மணவாளச்சீயர் அருளிச்செய்த பன்னீராயிரப்படி என்னும் ஐந்து வியாக்யானங்கள் ப்ரஸித்தமாக வழங்கி வருகின்றன. இவ்வியாக்கியானங்களைத் தழுவியும் ஆவச்யகமான மற்றும் பல விஷயங்களைச் சேர்த்தும் இத்திபிகையுரை எழுதப்படுகின்றது.

இத் திருவாய்மொழிக்குப் பாசுரங்களின்மேல் வியாக்கியானமாக அல்லாமல் ஒவ்வொரு திருவாய்மொழியினுடையவும் ஒவ்வொரு பத்தினுடையவும் ஸாரஸங்க்ரஹ ரூபமாக வடமொழியிலும் தென்மொழியிலும் சில திவ்யக்ரந்தங்கள் நம்பூருவர்களால் அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளன. ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகன் அருளிச்செய்த த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி, த்ரமிடோபநிஷத்ஸாரம், அழகிய மணவாளச்சீயர் அருளிச்செய்த த்ரமிடோபநிஷத் ஸங்கதி என்பவை ஸம்ஸ்க்ருத ஸ்லோகரூபமானவை. மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ஸுப்ரஸித்தம்

திருவாய்மொழி அவதாரிகை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்,

நம்மாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

திருவாய்மொழி

ஸ்ரீகாஞ்சி ப்ரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய

திவ்யார்த்த தீபிகையுடன் கூடியது

முதற் பத்து—முதல் திருவாய்மொழி

உயர்வறவுயர்நலம் உடையவன்யவனவன் *
மயர்வறமதிநலம் அருளினன்யவனவன் *
அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியவனவன் *
துயரறுசுடரடி தொழுதெழென்மனனே. 1

என் மனனே	எனது மனமே!
உயர்வு அற	(தன்னைப் பார்க்கிலும்) உயர்த்தி இல்லாதபடி
உயர்	உயர்ந்த
நலம்	(ஆனந்தம் முதலிய) கல்யாண குணங்களை
உடையவன்	(சுயமாக) உடையனானவன்
யவனவன்	யாவனொருவனோ,
மயர்வு அற	அஜ்ஞானம் நசிக்கும்படி
மதி நலம்	ஞானத்தையும் பக்தியையும்
அருளினன்	(அடியேனுக்குக்) கிருபை பண்ணினவன்
யவனவன்	யாவனொருவனோ,
அயர்வு அறும்	மறப்பு இல்லாத
அமரர்கள்	நித்யஸூரிகளுக்கு
அதிபதி யவன்	ஸ்வாமி யாவனொருவனோ
அவன்	அந்த எம்பெருமானுடைய
துயர் அறு சுடர் அடி	துக்கங்களைப் போக்குகிற சோதிமயமான திருவடிகளை
தொழுது	வணங்கி
எழு	நீ கடைத்தேறக்கடவை,

* * * இதில், மஹோபகாரங்களைத் தமக்குச் செய்தருளின எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைத் தொழுது மேன்மை பெறும்படியாக ஆழ்வார் தமது திருவுள்ளத்திற்கு உபதேசிக்கிறார்.

புறமதத்தவருடைய கொள்கைப்படி எம்பெருமான் நிர்க்குணனல்லன், ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகன் என்கிற வேதாந்த ஸித்தாந்தத்தை முதலடியிலே வெளியிட்டருளுகிறார். இதனால், எம்பெருமான் தனது திருக்கல்யாண குணங்களைக் காட்டி இவ்வாழ்வாரை ஈடுபடுத்திக்கொண்டமை விளங்கும்.

குணங்களுக்குத் தோற்று அடிமைப்படுதல் என்றும், ஸ்வரூபமாகவே அடிமைப்பட்டிருத்தல் என்றும் இருவகைப்பட்டுள்ளதான அடிமையில் குணப்ரயுக்தமான அடிமையிற்காட்டிலும் ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான அடிமையே சிறக்குமென்பது ஸம்ப்ரதாய ஸாரார்த்தமாயினும், ஆழ்வார் தம்மை எம்பெருமான் அகப்படுத்திக்கொண்டது, திருக்குணங்களைக் கொண்டாதலால் தாம் இழிந்த துறையை முதலிலே பேசுகிறாரென்க. ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான அடிமையும் ஆழ்வார்க்குக் குறைவற்றதென்னுமிடம் ''ஆகிலுங் கொடியவென்னெஞ்சம் அவனென்றே கிடக்குமெல்லே'' என்ற பாசுரத்தால் வெளியிடப்படுகின்றமை காண்க.

ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான அடிமை இயற்கையிலேயே இருக்கச்செய்தேயும் சேஷியானவன் கல்யாணகுணங்கட்கும் கொள்கலமாயிருப்பதனால் இக்குணங்களும் அடிமைக்குஓர் உபாதியாக அமைகின்றனவென்றுணர்க. ஸ்ரீராமபிரானுடைய வநவாஸ ஸமயத்திலே அத்ரிபகவானுடைய ஆச்ரமத்தில் பெருமாள் எழுந்தருளி மஹர்ஷியை அநுவர்த்தித்திருந்த பின்பு அவருடைய தேவியான அநஸூயையை ஸீதாபிராட்டி அநுவர்த்தித்திருக்கிறவளவிலே, அவள் பிராட்டியைப் பார்த்து 'உற்றாரையும் செல்வத்தையும்விட்டுப் பெருமாள் பின்னே காட்டுக்கு வந்தவிது தைவயோகத்தாலே உமக்கு நன்றாகக்கூடிற்று; நகரத்திலிருக்கிலுமாம், காட்டிலிருக்கிலுமாம்; பெண்டிர்க்குத் தெய்வம் பர்த்தாவே கிடீர். நீர் இப்படியே எப்போதும் பெருமாள் விஷயத்திலே அநுகூலித்திருக்கக் கடவீர்' என்று சொல்ல; பிராட்டி வெட்கமடைந்து கவிழ்தலையிட்டிருந்து 'எனக்குப் பெருமாள்பக்கலில் அநுராகம் ஸ்வரூப'மாகவே உண்டாயிருக்கச்செய்தே அவர் தாம் குணங்களிற் சிறந்தவராகையாலே என்னுடைய அநுராகத்தை குணப்ரயுக்தமாக நாட்டார் நினைக்கக்கூடும்; எப்போதாவது ஒருஸமயம் அவரைக் குணங்களை விட்டுப் பிரித்துக்காட்டக்கூடுமாகில் அப்போது என்னுடைய அநுராகம் ஸ்வரூபப்ரயுக்தமேயன்றி குணப்ரயுக்தமல்ல என்பது நன்கு விளங்க அவகாசமுண்டாகும்; அப்படி ஒரு நொடிப்பொழுதும் காட்டமுடியாதபடி அவர் எப்பொழுதும் ஸமஸ்தகல்யாணகுணாம்ருதஸாகரமாக இருப்பதால் நான் அவர் பக்கல் இருக்குமிருப்பை அறிவிக்கப்பெறுகிலேன்; அவர் குணஹீநருமாய் விரூபருமாயிருந்தபோதிலும் நான் அவர்பக்கல் இப்படியே காணுமிருப்பேன்' என்றாள் என்பது ப்ரஸித்தம். இளையபெருமாள் திருவடியோடே தம்மைப்பற்றிச் சொல்லிக் கொள்ளும்போது **'அஹமஸ்யாவரோ ப்ராதா குணைர் தாஸ்ய முபாகத:'** என்று ''பெருமாளுடைய திருவுள்ளத்தாலே நான் அவர்க்கு உடன் பிறந்தவனாகிறேன்; என்னுடைய கருத்தினால் குணங்கட்குத் தோற்று அவர்க்கு அடிமைப்பட்டவன் நான்'' என்றதும் இங்கு நினைக்கத்தக்கது.

உபநிஷத்துப் போலே பகவத் குணத்தை அளவிடப்புகுந்து பின்வாங்கிப் பரிபவப்படாமல் ஆழ்வார் ''உயர்வறவுயர் நலமுடையவன்'' என்று அழகாகப்பேசிமுடித்தனரென்ப.

உயர்வு அற உயர்நலம் — உயர்ந்தவையென்று பேர் பெற்ற மற்ற வஸ்துக்களெல்லாவற்றினுடையவும் உயர்த்தி உண்மையன்றென்னும்படியும் தன்னுயர்த்தியே சாச்வதமாகும்படியும் உயர்ந்த கல்யாணகுணங்களை யுடையவன் என்றதாயிற்று.

இனி, **உயர்வு** என்று †வருத்தத்திற்கும் பேருண்டாதலால், வருத்தமில்லாமல் உயர்த்தி பெற்றனவான குணங்களையுடையவன் என்றலுமொன்று. மற்றையோர்க்கு ஒரு உயர்த்தியுண்டாக வேண்டுமானால் மிக்க வருத்தத்தாலன்றி உண்டாகமாட்டாது; "**யுககோடி ஸஹஸ்ராணி விஷ்ணுமாராத்ய பத்மபூ:, புநஸ்: த்ரைலோக்யதாத்ருத்வம் ப்ராப்தவாநிதி சுச்ரும.**" என்று— நான்முகக்கடவுள் பல்லாயிரம் யுகங்கள் விஷ்ணுவை ஆராதித்து ஸித்தி பெற்றானென்று சொல்லிற்று; பரமசிவன் முதலிய ஒவ்வொரு கடவுளரும் இங்ஙனமே வருத்தப்பட்டு ஸித்தி பெற்றமை வேத வேதாங்கங்களிற் கூறப்பட்டுள்ளன. அவர்களைப்போலன்றிக்கே எம்பெருமானது குணோத்கர்ஷம் ஆயாஸத்தாலுமன்றி இயற்கையாகவே அமைந்ததாயிற்று.

ஆளவந்தார் முதலிய நம் ஆசாரியர்கள் எம்பெருமானுடைய குணசாலித்வத்தை அருளிச்செய்யுமிடங்களில் **ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிஶயாஸங்க்யேய கல்யாண குணகண:**" என்று அருளிச் செய்வது காண்க. இதில் '**ஸ்வாபாவிக**' என்றது—வருத்தமின்றி இயற்கையாகவே அமைந்த என்றபடி.

"உயர்வற வுயர்குணமுடையவன்" என்னாதே 'நலமுடையவன்' என்கையாலே அவனது திருக்குணங்கள் முழுதும் பரம போக்யம் என்னுமிடம் பெறப்படும். நன்மையே உருவெடுத்திருக்கும்போலே. நலம் என்பது பால்பகா அஃறிணைப் பெயராதலால் பன்மைப் பொருள்பட்டு குணஸமூஹங்களைச் சொல்லக்கடவது. ஆனந்தகுணமொன்றையே சொல்வதாகவுங்கொள்வர். அப்போது மற்ற குணங்கட்கும் உபலக்ஷணமாகிறது. ஆநந்தாவஹமான விபூதியையுடையவன் என்றலுமொன்று; காரியத்தைச் சொல்லும் ஶப்தத்தினால் காரணத்தை லக்ஷிக்கிற முறைமையில் காரியமான ஆனந்தத்தைச் சொல்லுகிற நலமென்னுஞ் சொல், காரணமான விபூதியை லக்ஷிக்கக் குறையில்லையென்க. இரட்டுறமொழிதலால், உயர்வறவுயர்ந்த திருக்குணங்களையும் விபூதியையுமுடையவன் என்றும் முதலடிக்குப் பொருள் கொள்ளத்தகும்.

கூரத்தாழ்வான் இம் முதலடியிலே மிகவும் ஈடுபட்டிருப்பராம்: 'எம்பெருமானுக்குக் குணமில்லை, விபூதியில்லை' என்கிற குத்ருஷ்டிகளின் மிடற்றைப் பிடித்தாற்போல் உபக்ரமத்தில்தானே **உயர்வற வுயர்நலமுடையவன்** என்ற அழகு என்னே! என்று உருகிப்போவராம்.

மயர்வு அற மதிநலமருளினன் = அடியோடு ஞானமே இல்லாமையும், ஒன்றை வேறொன்றாக அறிகையும், அதுவோ இதுவோவென்று ஸந்தேஹங்கொள்ளுகையும், தெரிந்ததை மறந்தொழிகையுமாகிற இவையெல்லாம் **மயர்வு** எனப்படும்; அது அறும்படியாக ஜ்ஞாந பக்திகளிரண்டையும் தமக்குத் தந்தருளினபடியைக் கூறினர். **மதிநலம்** என்பதை '**நலம்மதி**' எனக் கொண்டு 'நல்ல ஞானத்தையருளினன்' எனவும் பொருள்கூறுவர்; முளைக்கும்போதே வயிரம் பற்றி முளைக்கும் பதார்த்தம் போல உபக்ரமமே பக்தி தசையாகப்பெற்ற ஞானம் என்றபடி.

'**எனக்கு** அருளினன்' என்னவேண்டாவோ? எனக்கென்பதை ஏன் விட்டார்? என்னில், எம்பெருமானுடைய விஷயீகாரம் பெறுதற்கு முன்பு தம்மை அஸத்கல்பராக [இல்லாதவராக] நினைத்திருக்கின்றமையால் 'மயர்வறமதிநல மருளினன்' என்பதற்கு முன்னே '**எனக்கு**' என்று ஸ்வஸத்தையைக்கூறத் திருவுள்ளம்பற்றிலர் என்பர். **துயரறு சுடரடி தொழுது** என்ற பிறகே தம்மை உளராக நினைத்தார் போலும்; அதன்பிறகேயன்றோ **என்** என்று தமது ஸத்தையை வெளியிட்டுக்கொண்டார்.

---

† **உயவு** என்னுஞ் சொல்லுக்கே வருத்தமென்ற பொருளுண்டென்றும் **உயர்வு** என்பதற்கு அப்பொருளில்லையென்றும் சிலர் கூறினாலும்; பூருவாசாரியர்களின் வியாக்கியானங்களில் இவ்வர்த்தமுள்ளது.

'மறர்வறமதி நலமருளினன்' என்ற இரண்டாமடியால், இத்தலையில் நினைவின்றியே யிருக்க, தானேவந்து அருளினன் என்றார் : அங்ஙனம் தானாகவே வந்து அருளினவன் தன்ன ருள் கொள்வாரல்லாத ஒருவனோ? என்ன; அவனருளையே எதிர்பார்த்திருப்பார் ஒரு நாடாக வுளர் என்கிறார் மூன்றாமடியால்.

அயர்வறுமமரர்களதிபதி = அயர்வாவது மறப்பு; அது ஒரு நாளுமில்லாதவர்களான நித்யஸூரிகளுக்கு நியாமகன் என்க.

துயரறு சுடரடி = அடியவர்களுடைய துக்கங்களையெல்லாம் போக்கி அதனால் ஒளிபெற்று விளங்குகின்ற திருவடி என்று எம்பெருமானார்க்கு முந்திய முதலிகள் நிர்வஹிக்கும்படி அதாவது—துயரறுக்குஞ் சுடரடி என்று கொண்டார்கள். அங்ஙனன்றியே எம்பெருமானார் 'துயரறும் சுடரடி' என்று பொருள் நிர்வஹிப்பராம். அதாவது—அடியார்கள் துயர்தீர தான் துயர் தீர்ந்தானாயிருக்கை. எம்பெருமான் பரது:க்கது:க்கியாகையால் ஆஸ்ரிதருடைய து:க்க நிவ்ருத்தியைத் தன்னுடைய துக்க நிவ்ருத்தியாகக் கொள்ளுமியல்வினன் என்பதாம்.

எழு = அதோகதியடைவதைத் தவிர்ந்து உயர்கதியடைந்திடு என்றவாறு: உஜ்ஜீவித்துப்போ என்றதாயிற்று.

இப் பிரபந்தத்தில் நிரூபிக்கப்படுகிற தத்துவ ஹித புருஷார்த்தங்களைச் சுருங்கச்சொல்லுகிறது இப்பாசுரம். திருமாலே பரதத்துவமென்றும் அவனது அடி தொழுகையே பரம ஹிதமென்றும். (தத்க்ரதுந்யாயத்தாலே) அதனை ப்ராபிக்கையே புருஷார்த்தமென்றும் சொல்லிற்றாகிறது.

பிரபந்தம் இடையூறின்றி முடிவதற்காகப் பிரபந்தாரம்பத்தில் இயற்றப்படவேண்டிய இஷ்ட தேவதாநமஸ்காரம் முதலான மங்களமும் **சுடரடிதொழுதெழு** என்பதனால் இயற்றப் பட்டதென்றுணர்க.

இப்பாட்டில், **யவனவன்** என்பதை ஒரே சொல்வடிவாகக்கொண்டு பொருளுரைக்கப் பட்டது. (வடமொழியில் 'யோஸௌ' என்பதுபோல இதனைக்கொள்க.) அன்றியும், **யவன்**- யாவனொருவன், **அவன்**-அவனுடைய என்று முதல் மூன்றடிகளிலும் பொருள்கூறி ஒவ்வொரு அடியோடும் 'தொழுதெழென்மனனே!' என்று கூட்டி மூன்று வாக்யமாயும் யோஜித்துப் பொருள்கூறுவர். உயர்வறவுயர்நல முடையவன் யவன், அவன் துயரறு சுடரடி தொழுதெழு; மயர்வறமதிநலமருளினன் யவன், அவன் துயரறு சுடரடி தொழுதெழு; அயர்வறுமமரர்களதிபதி யவன். அவன் துயரறு சுடரடி தொழுதெழு—என்றிப்படி மூன்று வாக்கியமாகிறது. இது வன்றி,(முதலடியில்) **யவன்**-யாவனொருவனோ, அவன்... அருளினன் என்றும். (இரண்டாமடியில்) **யவன்** அப்படி அருளினவன் யாவனோ, அவன் _ அதிபதி என்றும், (மூன்றாமடியில்) **யவன்**- அப்படி அதிபதியானவன் யாவனோ, அவன் - அவனுடைய, அடி தொழுது எழு என்றிப்படி வாக்கையக வாக்யமாகவும் யோஜிப்பதுண்டு [**வாக்யைக வாக்யம்** - பல சிறு வாக்கியங்கள் உள்ளடங்கிய மஹாவாக்யம்.]

யவனவன் என்னுமிடங்களில் யாவன் என்பது யவன் எனக் குறுகியுள்ளது 1. ''நெஞ்சினால் நினைப்பான் **யவன்**'' 2. ''பயிலுந் திருவுடையார் **யவரே**லுமவர்கண்டீர்'' 3 ''விண்ணுங் கடந்தும்பரப்பால்மிக்கு மற்றெப்பால் **யவர்க்கும்**'' என்றவிடங்களிலும் இவ்வாறே. இங்கே யாவின் எஞ்சாமைப் பொருளது 4. ''ஆவோடல்லது யகரமுதலாது'' என்ற விதியைக்காட்டி (மேற்குறித்தவிடங்களில்) யவன், யவர், யவர்க்கும் என்றுள்ள பாடங்களை

---

1. திருவாய்மொழி 3-6-9. 2. ஷெ 3-7-1 3 திருவிருத்தம் 43.
4. தொல்காப்பியம்-எழுத்ததிகாரம்-மொழிமரபு 32.

மறுத்து எகரமுதலாகப் பாடங்கொள்ளவேணுமென்று சிலர் வற்புறுத்துவர்: அது அஸம்ப்ரதாயம். ஏட்டுப்பிரதிகளிலெல்லாம் யகர முதலதான பாடமே காண்கிறது; "ஆவோடல்லது யகர முதலாது" என்ற விதிக்குக் கதியில்லையோவெனின்; அச் சூத்திரவிதி இயற்கை மொழிக்கேயன்றிச் செய்யுளில் வேண்டுழிக் குறுக்கல் பெற்ற மொழிக்கு விலக்காகாது என்று கற்றுணர்ந்த பெரியோர் கூறுவர்.

இப்பாட்டில், முதலடியால் கல்யாணகுணமுடைமையும், இரண்டாமடியால் அவற்றுள் முக்யமான காருண்யமும், மூன்றுமடியால் நித்யவிபூதியாட்சியும், நான்காமடியால் திருமேனியுடைமையும் அருளிச்செய்ததனால் இப்பாசுரம் முழுதும் குத்ருஷ்டிகட்குக் கழுத்துப்பிடியாமென்ப.

ஸ்ரீஹஸ்திசைல ஶிகரோஜ்ஜ்வல பாரிஜாதனான பேரருளாளனுடைய திருவடிகளைத் †துயரறு சுடரடி என வ்யவஹரித்தல் ஸம்ப்ரதாயமாதலால் இப்பாசுரம் தேவப் பெருமாளை நோக்கியதென்று பெரியோர் பணிப்பர். ... ... (1)

மனனகமலமற மலர்மிசையெழுதரும்*
மனனுணர்வளவிலன் பொறியுணர்வவையிலன்*
இனனுணர்முழுநலம் எதிர்நிகழ்கழிவினும்*
இனனிலனெனனுயிர் மிகுநரையிலனே. 2

மனனகம்	மனத்திலேயிருக்கிற	பொறி உணர்வு அவை இலன்	(மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவியென்னும்) வெளியிந்திரியங்களின் ஞானத்தினால் அளவிடப்படாதவனுமாய்
மலம் அற	(காமம் கோபம் முதலிய) தீக்குணங்கள் கழியக் கழிய (அதனால்)	இனன்	இப்படிப்பட்டவனும்
மலர்	மலர்ந்ததாகி	முழு உணர் நலம்	பரிபூர்ண ஞானானந்த ஸ்வரூபியும்
மிசை எழுதரும்	மேலே மேலே விருத்தியடைகிற	எதிர் நிகழ் கழிவினும்	எதிர்காலம் நிகழ்காலம் இறந்தகாலம் என்ற மூன்றுகாலங்களிலும்
மனன் உணர்வு	மாநஸஜ்ஞானமென்கிற யோக வுணர்ச்சியால்	இனன் இலன்	ஒப்பு இல்லாதவனும்
		மிகுநரை இலன்	மேம்பட்டவரில்லாதவனுமாயிருப்பவன்
அளவிலன்	அளவிடப்படாதவனும்	என் நன் உயிர்	எனக்கு நல்ல ஆத்மா.

***—எம்பெருமான் இவ்வாழ்வாரை வசப்படுத்திக்கொண்டது தனது திருக்கல்யாண குணங்களைக் காட்டியாதலால் அக்குணங்களிலே முற்பட இழிந்து பேசினார். அக்குணங்கள் ஸ்வரூபத்தைப்பற்றி நிற்குமேயொழிய நிராச்ரயமாய் நில்லாது; ஆகவே அக்குணங்களுக்கு ஆச்ரயமான ஸ்வரூபத்தை **அவன் அவன்** என்று கீழ்ப்பாட்டிலேயே ப்ரஸ்தாவித்தார். அந்த திவ்ய ஸ்வரூபமானது சித்து அசித்து என்கிற இரண்டு தத்துவங்களிற்காட்டிலும் விலக்ஷணமாயிருக்கிறபடியை இப்பாட்டில் அருளிச்செய்கிறார்.

"**மனனகமலமற மலர் மிசையெழுதரும் மனனுணர்வளவிலன்**" என்னுமளவால் ஜீவாத்மஸ்வரூபத்திற்காட்டிலும் பரமாத்மஸ்வரூபம் விலக்ஷணம் எனப்படுகிறது. "**பொறியுணர்வவையிலன்**" என்று ஜடப்பொருள்களிற்காட்டில் விலக்ஷணம் எனப்படுகிறது. ஞான

† திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளைப் பூவார்கழல்களென்றும். அழகியமணவாள திருவடிகளைப் பொதுநின்ற பொன்னங்கழல் என்றும் திருப்பொலிந்த சேவடி என்றும் வழங்குதல் போல.

மும் ஆனந்தமுமே வடிவெடுத்ததாயும், முக்காலங்களிலும் ஒப்புயர்வற்றதாயுமிருக்கிற அந்த பரமாத்ம ஸ்வரூபம் அடியேனுக்குத் தாரகமாயுமிராநின்றது என்கிறார் பின்னடிகளில். **எனனுயிர்** என்றதையும் ஒரு விசேஷணமாகக் கொண்டு அப்படிப்பட்டவன் சுடரடிதொழு தெழென் மனனே!—என்று முன் பாட்டோடே கூட்டிப் பொருளுரைத்துக் கொள்வதுமுண்டு.

அற என்றதை 'அற அற' என்று இரட்டித்துக்கொள்க 'கிரமமாகவொழிய' என்பது பொருள். **மனனக மலம் = ''காம: க்ரோதஶ்ச லோபஶ்ச ஹர்ஷோ மாநோ மதோ த்ருதி:— விஷாதச்சாஷ்டம: ப்ரோக்த: இத்யேத மநோஸா மலா:''** என்று சொல்லப்பட்ட காமம் குரோதம் முதலிய துர்க்குணங்கள் படிப்படியாகக் கழிந்துகொண்டேவர, அதனால் மனவுணர்ச்சியானது விகாஸம் பெற்று மேன்மேலுங் கொழுந்துவிட்டுக் கிளர்ந்துவரும். அப்படிப்பட்ட மாநஸஜ்ஞாநத்தாலே ஜீவாத்மா உணரப்படுவன்; எம்பெருமானேவெனில் அப்படி உணரப் படமாட்டான் என்க.

[மனன் அகம்] அகம்—ஏழாம்வேற்றுமையுருபு; மநஸ்ஸிலே என்றபடி. மனனுணர்வு—மாநஸஜ்ஞானம்; (அதனாலே) அளவு—பரிச்சேதித்தல்; அதை யுடையவன் ஜீவாத்மா; அஃதில்லாதவன் எம்பெருமான் என்க. இங்ஙனன்றியே, **மனனுணர்வு** என்பதற்கே 'மனத்தினுலுணரப்படும் ஜீவாத்மா' என்று பொருள்கொண்டு, அதனளவல்லாதவன் எம்பெருமான் என்றும், **பொறியுணர்வவை** என்பதற்கு-கண் முதலிய இந்திரியங்களால் உணரப்படும் பொருள்கள் என்று பொருள்கொண்டு, அவை போலல்லாதவன் எம்பெருமான் என்றும் உரைப்பர்'

பகவத் ஸ்வரூபமானது சேதநாசேத ஸ்வரூபங்களிற் காட்டில் விலக்ஷணம் என்று சொல்லவேணுமானல் 'ஜீவாத்மாவைப்போலல்ல; ஜடப்பொருள் போலல்ல' என்றிப்படி எளிதாகச் சொல்லலாமே; அங்ஙனம் சொல்லால் ''மனனகமலமற'' என்று தொடங்கி 'ஜீவாத்மா மாநஸஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாகவல்லவன், ஜடபொருள் பாஹ்ய இந்திரியங்களுக்கு விஷயமாகவற்று' என்கிற விஷயங்கள் சொல்லப்படுதற்குக் காரணம் ஏதென்னில்; உலகத்திற் சில பதார்த்தங்களுக்குப் பரஸ்பர வைலக்ஷண்யம் குறையற்றிருக்கச் செய்தேயும் ஏதாவது ஒரு ப்ரகாரத்தாலே ஸாம்யமும் சொல்லக்கூடியதாயிருக்கும்: காண்மின்; பொன்னும் கரியும் ஒன்றோடொன்று நெடுவாசி பெற்றிருக்கச்செய்தேயும், பொன்னைக் காண்கிற கண்ணே கரியையுங் காண்கிறது; கரியைக் காண்கிற கண்ணே பொன்னையுங் காணாநின்றது என்று இப்படியால் ஒரு ஸாம்யமும் சொல்லக்கூடியதாயிருக்குமே; அப்படிப்பட்ட ஸாம்யமாவது எம்பெருமானுக்கு சேதநாசேதநங்களோடு உண்டோவென்னில் அதுவுமில்லை யென்கைக்காக ஜீவாத்மாவை கிரஹிக்கிற இந்திரியம் இன்னதென்றும் ஜடப் பொருள்களை க்ரஹிக்கிற இந்திரியங்கள் இன்னவையென்றும் கூறப்பட்டதென்க.

இங்ஙனம் சொல்லக்கூடுமோ? எம்பெருமான் பாஹ்ய இந்திரியங்களாலே க்ரஹிக்கக்கூடியவனல்லனாயினும் அழுக்கற்ற மனத்தினால் க்ரஹிக்கக்கூடியவனாக ஓதப்பட்டிருக்கின்றானே, அதற்கு மாறாக **''மனனுணர்வளவிலன்''** என்னக்கூடுமோ? என்னில்; கூடும் : எம்பெருமான் விசுத்தமான மனத்தினால் க்ரஹிக்கக்கூடியவன் என்று ப்ரமாணங்கள் சொன்னதற்குக் கருத்து யாதெனில்; 'எம்பெருமான் அப்படிப்பட்டவனல்லன், அவ்வளவனல்லன், என்றிப்படி அறியக்கூடியவன் என்று சொல்லுவதேயாம். ஆதலால் அந்த:கரணத்தினால் ஜீவாத்மா க்ரஹிக்கப்படுவதற்கும் பரமாத்மா க்ரஹிக்கப்படுவதற்கும்நெடுவாசியுண்டென்க,

எம்பெருமான் அடியோடு ஞானத்திற்கே விஷயமல்லன் என்று சொல்லிவிட்டால் ஆகாசத் தாமரை, மலடிமகன், முயற்கொம்பு முதலிய வஸ்துக்கள் போல் எம்பெருமானும் ஒரு அஸத்பதார்த்தம் [இல்லாத பொருள்] என்று சொன்னதாக முடியுமாதலால், அப்படிப்பட்ட துச்சத்வஶங்கை எம்பெருமானிடத்து உண்டாகாமைக்காக விசுத்தமான அந்த:

கரணத்தினால் க்ரஹிக்கக்கூடியவனாகச் சொல்லிற்றேயன்றி, உண்மையில், அணுத்ரவ்யமான ஜீவாத்மா க்ரஹிக்கப்படுவதுபோல் விபுத்ரவ்யமான பரமாத்மா க்ரஹிக்கப்பட முடியாதென்ப.

இனன் = இப்படிப்பட்டவன். முன்னடிகளிற் சொன்ன தன்மைகளையே உட்கொண்டு 'இப்படிப்பட்டவன்' என்று அநுபாஷிக்கிறபடி. முன்பு சொல்லப்பட்டதையே மீண்டும் அநுபாஷணஞ் செய்தல் ஈடுபாட்டின் மிகுதியை விளக்கும்.

உணர் முழுநலம் = உணர் என்றது உணர்வு என்றபடி; ஞானம் என்க. **நலம்**-ஆனந்தம். **முழு** என்றதை இரண்டனோடுங் கூட்டுக. கட்டடங்க ஞானமுமாய் கட்டடங்க ஆனந்தமுமாயிருக்குமென்றவாறு. பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தில் ப்ரகாசமல்லாததும் அநுகூலமல்லாததுமான பாகமே கிடையாதென்றதாயிற்று. ஆனந்தமும் ஞான விசேஷமேயாதலால் ஒன்றைச் சொன்னாலே போதுமே; ஆனந்தம் ஞானம் என்ற இரண்டையுஞ் சொல்லத்தேவையில்லையேயென்னில்; அப்போது **இனன்** என்றதற்கு 'உபமானம்' என்று பொருள் கொண்டு, நேராகத் தன்னை அறியமுடியாமையாலே எப்போதும் உபமானத்தினாலேயே அறியப்படுவதான முழுநலமாயிருக்கும் என்று உரைத்துக்கொள்ளலாம். உபநிஷத்து **''யதா ஸைந்தவ கந:''** என்று ஓர் உபமானத்தையிட்டேயன்றோ பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை நிரூபிப்பது. ஆழ்வார் தாமும் 1 ''கடிசேர் நாற்றத்துள்ளாலையின்பத்துன்பக்கழி நேர்மை, ஒடியாவின்பப் பெருமையோன்'' என்று ஓர் உபமானத்தையிட்டு நிரூபிக்கின்றமை காண்க

நம் தர்சனத்தில், சித்து அசித்து ஈச்வரன் என மூன்று தத்துவமே உள்ளது. ஈச்வரன் மற்றை யிரண்டு தத்துவங்களிற் காட்டில் விலக்ஷணன் என்பது முன்னடிகளிலேயே வியக்தமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்க, **'எதிர்நிகழ்கழிவினும் இனனிலன்'** என்று மூன்று காலங்களிலும் ஒப்பில்லாதவன் என்று மறுபடியும் சொல்வதற்குப் பயன் என்? என்னில்; கேண்மின்; ஸாதர்மிய த்ருஷ்டாந்தமென்றும் வைதர்மிய த்ருஷ்டாந்தம் என்றும் த்ருஷ்டாந்தம் இருவகைப்படும்; 'அவனைப்போல இவனிருக்கிறான்' என்று அந்வயமுகத்தாலே ஒப்புச்சொல்லுகை ஸாதர்மிய த்ருஷ்டாந்தம்; 'அவன் எப்படி அயோக்யனாயிருக்கிறானே அப்படி இவன் அயோக்யனல்லன்' என்று வ்யதிரேகமுகத்தாலே சொல்லுகை வைதர்மிய த்ருஷ்டாந்தம். இப்பாட்டின் முன்னடிகளால் எம்பெருமானுக்கு ஸாதர்மிய த்ருஷ்டாந்தமில்லையென்றது, **'இனனிலன்'** என்பதால் வைதர்மிய த்ருஷ்டாந்தமும் இல்லை யென்னப்படுகிறது. 'சேதநாசேதநங்களைப்போல எம்பெருமானும் இந்திரிய க்ராஹ்யன்' என்னக்கூடுமானால் அப்போது ஸாதர்மிய த்ருஷ்டாந்தமில்லை யென்று முன்னடிகளிற் சொல்லிற்றாயிற்று இனி, 'எம்பெருமான் அவைபோலல்லன்' என்று சொல்லுகிற முகத்தால் வைதர்மிய த்ருஷ்டாந்த ஸத்பாவமாவது எம்பெருமானுக்குச் சொல்லக் கூடுமோவென்று விமர்சித்துப் பார்த்து அதுவுமில்லை யென்கிறது **இனனிலன்** என்பது.

இப்படிச் சொல்லும்பக்ஷத்தில் 'எம்பெருமான் சேதநாசேதநங்கள் போலல்லன் என்றுஞ் சொல்லமுடியாது' என்பதாகத் தேறுகின்றது; ஆகவே 'எம்பெருமான் சேதநாசேதநங்களைப் போன்றவன்' என்று முன்னடிகட்கு முரணாக ஸ்தாபிக்கப்பட்டதாகிறதே என்று சிலர் சங்கிக்கலாம்: அப்படியல்ல. வைதர்மிய த்ருஷ்டாந்தமில்லையென்று சொல்வதன் கருத்து யாதெனில்; 'வஸிஷ்டன் சண்டாளனைப்போலல்ல' என்று ஒருவன் சொன்னால்' 'சீ சீ' அப்படி சொல்லாதே' என்று ஒருவன் அதனை மறுத்துச் சொன்னானாகில் 'வஸிஷ்டர் சண்டாளனைப்போன்றவர்தாம்' என்று ஸ்தாபிப்பதா அதன் கருத்து? அல்ல; எடுத்துக்கழிக்கவும் தகாத ஒரு ஹேயவஸ்துவோடே ஸர்வோத்க்ருஷ்ட வஸ்துவுக்கு ஸாம்யம் உண்டென்கையும் ஸாம்யம் இல்லையென்கையும் இரண்டும் இகழ்வாம்; ஸாம்யப்ரஸக்தியேயில்லாத வஸ்துவோடு ஸாம்யத்தை மறுப்பதும் தகாததேயாம்.

---

1. திருவாய்மொழி. 8-8-2.

இவ்வளவு அர்த்தங்களையுஞ் சுருக்கி ஒன்பதினாயிரப்படியிலே நஞ்சீயர் அருளிச்செய்கிறார்—''அவனோடு ஒவ்வாதென்று சொல்லுகைக்கும் ஸத்ருசமாயிருப்பதொரு பதார்த்தத்தையுடையனல்லன் என்கிறது'' என்று.

இங்ஙனேயாகில், ''கார்வண்ணந் திருமேனி கண்ணும்வாயும் கைத்தலமுமடியிணையுங் கமலவண்ணம்'' என்றும், ''நீலமேகநிபம்'' என்றும் இப்படியே பலரும் பல த்ருஷ்டாந்தங்களைக்கொண்டு எப்பெருமானை வருணிப்பது சேருமோ? எனில்; சேராதுதான்; நெஞ்சில் ஒருபடியாகப் பதிவதற்காக ஏதோ சில உபமானங்களைக் கூட்டிச்சொல்லுகிறதே யொழிய, உண்மையில், பரஞ்சோதிக்கு ஸர்வாத்மநா விஸத்ருசமான வஸ்துக்களை உவமை கூறுதலும் இகழ்வேயா மென்பதை இவ்வாழ்வார் தாமே மேலே ''ஒட்டுரைத்திவ்வுலகுன்னைப் புகழ்வெல்லாம் பெரும்பாலும், பட்டுரையாய்ப் புற்கென்றே காட்டுமால் பரஞ்சோதீ!'' என்று ஸ்பஷ்டமாகவே அருளிச் செய்கிறார்.

இனனுணர் முழுநலம் என்பதற்கு ''நேராகத் தன்னை அறிய முடியாமையாலே எப்போதும் உபமானத்தாலேயே அறியப்படுவதான முழுநலமாயிருக்கும்'' என்றும் ஒரு பொருள் கொள்ளலாமென்று மூன்றாமடியில் சொல்லி வைத்து. நான்காமடியில் வந்து **இனனிலன்** [உபமானமற்றவன்] என்று சொல்லுவது நேர்விரோதமன்றோ வென்று சிலருடைய நெஞ்சு குழம்பியே கிடக்கும். இதற்கு நாம் என்செய்வோம்! ஏதாவதொரு உபமானத்தையிட்டுப் புகழ்ந்தாலன்றிவஸ்துஸ்வரூபம் தெரியமாட்டாதாகையாலே உபமானத்தைக்கொண்டே உணரவேண்டியதாயுமிரா நின்றது; உபமானத்துக்கு அர்ஹமானவஸ்து எதுவுமில்லை என்கிற உண்மைப்பொருளை மறையாதே வெளியிடவேண்டியதாயுமிரா நின்றது; ஆகையாலே இந்த விரோதம் அபரிஹார்யமாய் ஸஹ்யமாகக்கடவது. இதனை எதுபோலக் கொள்ளவேணுமென்றால்—''எனதாவி தந்தொழிந்தேன் இனி மீள்வதென்பதுண்டே'' என்று ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணி ''எனதாவியார் யானார் தந்த நீ கொண்டாக்கினையே'' என்று அதனை உடனே மறுத்துக்கூறுமிடத்து 'ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணவும் வேணும், ஐயோ! அநியாயமாகப் பண்ணினோமே! என்று அநுதாபப்படவும் வேணும்' என்று சாஸ்த்ரார்த்தம் தேறுவது போல, எம்பெருமானை உபமானமுகத்தாலே புகழவும் வேணும், உடனே, ஐயோ! விலக்ஷண வஸ்துவுக்கு ஒப்புச் சொல்லி அவத்யத்தை விளைத்தோமே! என்று அநுதாபப்படவும் வேணும் என்று சாஸ்த்ரார்த்தமாகக் கொள்ளத்தக்கது

மிகுநரை இலன் = மிகுநர் என்றால் தன்னைப்பார்க்கிலும் மேற்பட்டவர்; எம்பெருமான் தானே ஸர்வஸ்மாத்பரனாகையாலே அவனுக்கு மேற்பட்டார் ஆருமில்லையென்கிறது. அவனுக்கு ஸமானமானவர்களே இல்லை என்று முடித்தபின்பு, மேற்பட்டாரிருக்கக்கூடுமோ வென்கிற சங்கையே உண்டாக இடமில்லாதிருக்க, 'மிகுநரையிலன்' என்னக்கூடுமோ வெனின்; ''ந தத் ஸமச்சாப்யதிகச்ச த்ருச்யதே'' என்று ச்வேதாச்வதர உபநிஷத்தின் சாயையை அடியொற்றிச் சொல்லுகிறபடி. அவ்வுபநிஷத்துத்தான் அப்படி சொல்லக்கூடுமோ வென்னில்; எம்பெருமானுக்கு மேற்பட்டவர்கள் எப்படி அஸம்பாவிதர்களோ அப்படியே ஒத்தாரும் அஸம்பாவிதர்களென்று உபமாநராஹித்யத்தைத் திடப்படுத்துவதற்காகவே சொல்லுகிறதென்று நஞ்சீயர் ஒருவழி காட்டினர்.

முதற்பாட்டில் உயர்வில்லாதவனென்றார்; உயர்வில்லாவிடினும் ஒப்புண்டோ என்று சங்கித்து, 'மிகுநரையிலனே' என்று கொண்டு, முன் சொன்ன உயர்வில்லாத ஸர்வேச்வரனைச் சுட்டி, அவன் சேதநாசேதந விலக்ஷணஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபியாதலால் எதிர் நிகழ்கழிவினும், இனனிலன் – ஸமாநனில்லாதவன் என்றார் இப்பாசுரத்தில் என்றுங் கொள்ளலாம். அப்பொழுது, **இனன்**—இப்படிப்பட்டவனுடைய என்று பொருள்கொண்டு, சுடரடி தொழுதெழென் மனனே! என்று முன்பாட்டோடே கூட்டிக்கொள்க.

எனனுயிர் என்பதை, என் நன் உயிர் என்றும், எனன் உயிர் என்றும் இரண்டுவகை யாகவும் பிரிக்கலாம்.

மனன் இனன் என்ற விடங்களில் மகரனகரப்போலி அறிக. மனம் என்றாலும் மனன் என்றாலும், இனன் என்றாலும் இனம் என்றாலும் ஒக்குமென்க. **இனன்** என்பதற்கு இப்படிப்பட்டவனென்று பொருளாகும்போது, இனன் என்று னகர வீற்றதாகவே சொல் வடிவமாகும். ... ... (2)

இலனது உடையனிது எனநினைவரியவன்*
நிலனிடைவிசும்பிடை உருவினனருவினன்*
புலனொடுபுலனலன் ஒழிவிலன்பரந்த* அந்
நலனுடையொருவனை நணுகினம் நாமே. 3

அது இலன் (என)	அந்தப்பொருள் (தனக்கு) இல்லாதவனென்றும்	அருவினன்	ரூபியல்லாத சேதனர்களை யுடையவனாகியும்
இது உடையன் என	இந்தப்பொருளை யுடையவன் என்றும்	புலனொடு	(இப்படிப்) புலன்களுக்கு விஷயமாகிற பொருள் களோடு (கலந்து நின்றாலும்)
நினைவு அரியவன்	நினைப்பதற்கு அருமைப் பட்டவனாகியும்	புலன் அலன்	(தான்) புலன்களுக்கு விஷய மாகாதவனாகியும்
நிலன் இடை	பூமி முதலான (கீழ்) உலகங் களிலும்	ஒழிவு இலன் பரந்த	எப்பொழுதும் எங்கும் வியாபித்திருக்கிற
விசும்பு இடை	ஆகாசம் முதலான (மேல்) உலகங்களிலும் (உள்ள)	அ நலன்உடை ஒருவனை	முன்சொன்ன கல்யாண குணங்களையுடைய ஒப்பற்ற எம்பெருமானை
உருவினன்	ரூபியான அசேதநப் பொருள் களை யுடையவனாகியும்	நாம் நணுகினம்	நாம் கிட்டப்பெற்றோம்.

* * * கல்யாணகுணமுடைமையையும் நித்யவிபூதியாட்சியையும் திவ்யமங்கள விக்ரஹ முடைமையையும் முதற்பாட்டிலே அநுஸந்தித்து, அவற்றிற்கு ஆச்ரயமான திவ்யாத் மஸ்வரூபத்தின் வைலக்ஷண்யத்தை இரண்டாம் பாட்டிலே அருளிச்செய்து, அவற்றோடே சேர்த்து ஒரு கோர்வையாக அநுபவிக்கத்தக்கதான லீலாவிபூதியுடைமையை இப்பாட்டிலே அருளிச் செய்கிறார்.

பரமபோக்யமான கல்யாணகுணம் முதலியவற்றை ஒரு பெரிய திருநாள்போலே அநு பவியா நின்ற இவர்க்கு அத்யந்த ஹேயமாய் *இருள் தருமாஞாலமென்று பெயர் பெற்றதான இந்த லீலா விபூதியின் ஆட்சியை அநுபவித்தல் ப்ராப்தமாகுமோ? ஞானிகள் அருவருக்கும் படியாயன்றோ இவ்விபூதியிருப்பது; இதனை அநுஸந்திக்க இவர் எங்ஙனே யிழிந்தார்? என்று சங்கை பிறக்கக்கூடும்; இவ்விபூதி இருள் தருமாஞாலமாயிருந்தாலும் ஆழ்வார் மயர்வறமதி நலமருளப் பெற்றவராகையாலே அந்த ஞானவிளக்கத்தினால் இவ்விபூதியின் இழிவை நோக் காது 'இதெல்லாம் எம்பெருமானுடைய ஆட்சியின்கீழ் அமைந்தது' என்றுகொண்டு ததீயத் வாகாரத்தைவிட்டுப் பார்க்குமவரான பின்பு அவனுடைய ஐச்வரியங்களையெல்லாம் ஒன்று விடாமல் அநுபவிக்கிற அடைவிலே இதனையும் அநுபவிக்கிறார் என்று கொள்க.

இங்கே ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி யருளிச்செயல் :—''ராஜாக்களுக்கு நாடெங்கும் செல்லாநிற்கச்செய்தே மஹிஷிகளும் தாங்களுமாகச் சில பூந்தோட்டங்களைக் குடநீர் வார்த்து ஆக்குவது அழிப்பதாய் லீலாரஸ மநுபவிக்குமாபோலே 'திருவிண்ணகர்ச் சேர்ந்தபிரான் பெய்தகாவுகண்டீர் பெருந்தேவுடை மூவுலகு'' என்கிறபடியே ஸர்வேச்வரனும் பெரிய

பிராட்டியாருமாகக் கடாக்ஷித்தபோது உண்டாய் இல்லையாகில் இல்லையாய் அவர்களுக்கு லீலாரஸ விஷயமாயிருக்கிற லீலாவிபூதியை அநுபவிக்கிறார்'' என்று.

இலன் அது, உடையன் இது—என நினைவு அரியவன்—'இவனுக்கு அது இல்லை' என்றும் நினைக்க முடியாது; இவனுக்கு அது உண்டு' என்றும் நினைக்கமுடியாது—'இவனுக்கு அது இல்லை' என்று நினைக்குமிடத்துக் குறைவுபாடு ஏற்படுமாகையாலே அப்படி நினைக்கக் கூடாதாயினும் 'இவனுக்கு அது உண்டு' என்று நினைப்பதற்குத் தடை என்ன? என்னில், 'இராமனுக்கு வியாகரணம் தெரியும்' என்றால் அவனுக்கு மீமாம்ஸை தெரியாது, தர்க்கம் தெரியாது, வியாகரணமொன்றுதான் தெரியும், என்று நினைக்க இடமுண்டாவதுபோல, ஒரு பொருளைச் சுட்டி 'எம்பெருமான் அதனையுடையன்' என்றால் 'அது தவிர மற்ற பொருள்கள் அவனுக்கு இல்லை' என்று தோற்ற இடமுண்டாகிக் குறையாய்த் தலைக்கட்டுமாதலால் 'இவனுக்கு அது இல்லை' என்று சொல்வதோடு 'இவனுக்கு இது உண்டு' என்று சொல்வதோடு வாசியற இரண்டும் ஒண்ணாதவையே என்றுணர்க.

ஆனால் எம்பெருமானுடைய ஐச்வரியத்தை எப்படிதான் பேசக்கடவதென்றால், **நிலனிடை விசும்பிடை யுருவினனருவினன்** என்று பேசவேணுமென்கிறார். வேதபுருஷன் ***பதிம் விச்வஸ்ய*** என்று பேசினாப்போலே ஸர்வஸ்வாமி யென்னவேணுமென்க. பூமி முதற் கொண்டு பாதாளம் வரையிலுள்ள கீழுலகங்களிலும்; பரமபதந் தவிர அதற்குக் கீழ்ப்பட்டதான மேலுலகங்களிலும் சேதநபதார்த்தங்களும் ஜடப்பொருள்களும் எத்தனையுண்டோ அவற்றை யெல்லாமுடையவன் என்னவேணும். இதில் 'பரமபதந்தவிர' என்றதனால், பரமபதம் எம்பெருமானுடைய ஆட்சிக்கு உட்பட்டதன்றேயென்று சங்கிக்கவேண்டா; லீலாவிபூதிச் செல்வத்தை மாத்திரமே இப்பாட்டில் அருளிசெய்கிறாராகையாலும் நித்யவிபூதிச்செல்வத்தை முதற்பாட்டில் அருளிச்செய்தாராகையாலும்.

உருவினன் அருவினன்—'ரூபி' என்னும் வடசொல் உரு என்றும், 'அரூபி' என்னும் வடசொல் அரு என்றும் சிதைந்துகிடக்கிறது ஜடப்பொருள்களெல்லாம் ஒரொருவகையான ரூபத்தையுடையனவாகக் காணப்படுவதால் அவை ரூபி யெனப்படும். (ரூபி-ரூபமுடையது.) ஜீவாத்மா உருவமற்றவனாதலால் அரூபி யெனப்படுவான். நிலனிடை விசும்பிடையுருவினன், நிலனிடை விசும்பிடையருவினன் என்க நிலன்—நிலம்; மகரனகரப்போலி.

இப்படி ஸர்ஸ்வாமியான ஸர்வேச்வரன் இந்த லீலாபூதியின் ரக்ஷணத்திலே உதாஸீநனாய்க்கொண்டு பரமபதத்திலே போகப்ரவணனாயிருப்பவனல்லன்; இவற்றினுடைய லாபநஷ்டங்களையே தன்னுடைய லாப நஷ்டங்களாகக்கொண்டு புலப்படும் பதார்த்தங்களெல்லாவற்றிலும் அந்தர்யாமியா யிருப்பவன் என்கிறார் **புலனொடு** என்று. புலன் என்பது இங்குப் புலன்களாலறியப்படும் பொருள்களுக்காயிற்று லக்ஷணையென்க. புலப்படுகின்ற ஸகலபதார்த்தங்களோடும் அந்தராத்மாவாய்க் கலந்து நின்றானேயாகிலும் என்றபடி அழுக்கு வஸ்துவோடே உறைகின்ற அரும்பொருளும் அந்த ஸம்பந்தத்தாலே தானும்அழுக்கேறப் பெறுவதுபோலே தோஷமே வடிவான பதார்த்தங்களிலே உறைகின்ற எம்பெருமானும் அவற்றின் தோஷங்கள் தன்னிடத்திலே தட்டப்பெற்று ஜடப்பொருள்களைப்போலே பரிணாமசாலியாயும் சேதநரைப்போலே ஸுகதுக்கங்கள் கலசியிருப்பவனாயும் ஆய்விடக்கூடுமோவென்று சங்கைபிறக்கக்கூடுமாதலால் அந்த சங்கையை ஒழித்தருளுகிறார் **புலனலன் என்று** புலன்களினுடைய படியையுடையவனல்லன். ஜடப்பொருள்போலே விகாராஸ்பதமல்லன்; ஒட்டற்று விளங்காநிற்குமவன் என்க.

ஒழிவு இலன் பரந்த—ஒழிவு இல்லாதவனாய் வியாபித்த என்கை. ஒரு வஸ்துவு மொழியாமல் ஸகல வஸ்துக்களிலும் வியாபித்த என்றுவது, ஒருகாலமுமொழியாமல் ஸர்வகாலங்களிலும் வியாபித்த என்றுவது பொருள் காண்க.

கீழிரண்டு பாட்டிலுஞ் சொன்ன குணங்களோடு கூடியிருக்குந்தன்மையை அநுவாதஞ் செய்கிறார் **அந்நலனுடையொருவனை** என்று. இப்படி பரமவிலக்ஷணனான எம்பெருமானை நாம் கிட்டப் பெற்றோமேயென்று ஆனந்தம் தோற்ற முடிக்கிறார். நெடுங்காலம் பிறவிக் கடலிலே அழுந்தி எம்பெருமானுடைய கதையின் வாஸனையையும் அறியாதிருந்த நாம் இப்படி உபய விபூதியுக்தனுயிருந்துள்ள அவனைப் பூர்ணமாக அநுபவிக்கப்பெற்றோம் என்னும் மகிழ்ச்சி, சொல் தொடையிலே விளங்கும்.

அன்றியே, நணுகினம் நாமே! என்று காகுஸ்வரமாகக் கொண்டு, அப்படிப்பட்ட எம்பெருமானை நீசரில் நீசரான நாமோ நணுகினோம்!; நணுகுவதற்கு நமக்கு யோக்யதையில்லாதிருக்க நணுகினதுபோல் தோற்றுகிறவிது ஒருகால் சித்தப்ரமமாக விருக்குமோ? என்பதாகவும் உரைப்பவர். ... ... (3)

நாமவனிவனுவன் அவளிவளுவளெவள்*
தாமவரிவருவர் அதுவிதுவுதுவெது*
வீமவையிவையுவை அவைநலந்தீங்கவை*
ஆமவையாயவை ஆய்நின்றவவரே. 4

நாம்	நாம் முதலான தன்மைப் பொருள்களும்
அவன் இவன் உவன்	அவன் இவன் உவன் என்கிற ஆண் பால் சுட்டுப் பொருள்களும்
அவள் இவள் உவள்	அவள் இவள் உவள் என்னும் பெண்பால் சுட்டுப்பொருள்களும்
எவள்	எவள் என்கிற பெண்பால் வினாப்பொருளும்
தாம்	தாம் என்னும் பன்மைப் பொதுப்பொருளும்
அவர் இவர் உவர்	அவர் இவர் உவர் என்னும் பலர்பால் சுட்டுப்பொருள்களும்
அது இது உது	அது இது உது என்னும் ஒன்றன்பால் சுட்டுப்பொருள்களும்
எது	எது என்னும் ஒன்றன்பால் வினாப்பொருளும்
வீம் அவை	நசிக்குந்தன்மையுள்ள பொருள்களும்
இவை உவை அவை	இவை உவை அவை என்னும் பலவின்பால் சுட்டுப்பொருள்களும்
நலம் அவை	நல்ல வஸ்துக்களும்
தீங்கு அவை	கெட்ட வஸ்துக்களும்
ஆம் அவை	எதிர்காலப்பொருள்களும்
ஆய அவை	இறந்தகாலப் பொருள்களும்
ஆய்நின்ற	ஆகிநின்ற எல்லாப் பொருள்களும்
அவரே	அந்த ஸர்வேச்வரனே யாம்

* * * இப்பாட்டுமுதல் மேற்பாட்டுக்களெல்லாம் கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்ன லீலாவிபூதிச் செல்வத்தைப் பன்னிப்பன்னி யுரைக்கின்றன. பரம போக்யமான * நலமந்தமில்லதோர் நாடாகிய நித்யவிபூதியை [பரமபதத்தை] விட்டு இருள் தருமா ஞாலமாகிய இந்நிலத்தை விசேஷமாக வருணிப்பதேன்? என்னில்; அந்தத் திருநாட்டிலுள்ளவர்கள் அஜ்ஞாநம் அந்யதாஜ்ஞாநம் விபரீதஜ்ஞாநம் அந்யசேஷத்வம் உபாயாந்தர பரத்வம் உபேயாந்தர பரத்வம் முதலிய குற்றங்குறைகளில் ஒன்றுமின்றியே எம்பெருமான் திருவுள்ள முகக்குமாறு இருப்பவர்களாகையால் அந்த நாடு திருந்துவதற்காகச் சொல்லவேண்டிய பாசுரம் என்ன இருக்கிறது? ஸர்வாத்மநா பரதந்திரமாயிருக்கிற அந்தத் திருநாட்டைப்பற்றி பேச வேண்டியதொன்றில்லை. இந்த நாடு அதற்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கையாலே இதைப்பற்றியே பன்னியுரைக்க ப்ரஸக்தியுள்ளது. ஆகவே மேற்பாசுரங்களாலே லீலாவிபூதிச் செல்வத்தைப் பரக்க அருளிச்செய்வது பொருந்துமென்க.

எம்பெருமானார் கத்யத்தில் * ஸ்வாதீநத்ரிவித சேதநாசேதநஸ்வரூபஸ்திதிப்ரவ்ருத்தி பேதம் * என்று அருளிச்செய்வது —இப்பாட்டுமுதல் முறையேயுள்ள மூன்று பாசுரங்களிலும் சொல்லுகிற பொருளையே ஸங்க்ரஹித்தபடியாம். ஸகல சேதநாசேதநங்களின் ஸ்வரூபம் எம்பெருமானுடைய அதீநமாயிருக்குமென்பது இப்பாட்டிற் சொல்லுகிறது; அப்படியே அவற்றின் ஸ்திதியும் [ரக்ஷணமும்] அவனதீநமாயிருக்குமென்பது மேற்பாட்டிற் சொல்லு கிறது. அவற்றின் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் அவனதீநங்களாயிருக்கு மென்பது அதற்கு மேற்பாட்டிற் சொல்லுகிறது.

இந்நாட்டிலுள்ள ஸகல பதார்த்தங்களினுடையவும் ஸ்வரூபம் எம்பெருமானுக்கு அதீநமென்னுமிடம் இப்பாட்டிற் சொல்லுகிறது. இவற்றின் ஸ்வரூபம் அவனதீநமாயிருக் கையாவது என்னென்னில்; ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே எம்பெருமான் தானே இவற்றை யுண்டாக்கி ஜீவத்வாரா உட்புகுந்து வஸ்துவாகவும் ஒரு பெயருடையதாகவும், ஆக்கியும், பிறகு பிரளய காலத்திலே இவற்றையெல்லாம் தன் பக்கலிலே ஸூக்ஷ்ம ரூபமாகக் கிடக்கும்படி ஏறிட்டுக் கொண்டுநரித்தும்போருகையாகிற இது தான் இவற்றின் ஸ்வரூபம் அவனதீநமாயிருத்தலாம்.

உலகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு பொருளையும் தனித்தனி யெடுத்துக்கொண்டு 'இதன் ஸ்வ ரூபம் அவனதீநம், இதன் ஸ்வரூபம் அவனதீநம், இதன் ஸ்வரூபம் அவனதீநம்' என்றிப்படி சொல்லுவதென்றால் இஃது ஒருநாளும் ஓயாத கதையாகும். இங்ஙனன்றியே, 'ஸகல பதார்த்தங்களும் அவனதீநம்' என்று ஒரே வார்த்தையாகச் சொல்லி முடித்துவிடலாமே யென்றால், இதில் ஸ்வாரஸ்யமில்லை; கேட்போர்க்கு ரஸிக்காது; ஆழ்வார்க்கும் திருப்தி பிறவாது. ஆகவே பெருக்கமும் சுருக்கமுமின்றியே பேசியருளுகிறார்.

நாம் என்று தன்மையாக [உத்தமபுருஷனாக]ச் சொல்லிக்கொள்ளப்படுகிற வ்யக்தி களும், **அவன்** என்று தூரத்திலுள்ளவர்களாகச் சொல்லப்படுகிற ஸாமாந்ய புருஷவ்யக்தி களும், **இவன்** என்று ஸமீபத்திலுள்ளவர்களாகச் சொல்லப்படுகிற ஸாமாந்ய புருஷவ்யக்தி களும், **உவன்** : என்று—மிக்க தூரத்திலுமல்லாமல் மிக்க ஸமீபத்திலுமல்லாமல் நடுவனுள் ளவர்களாகச் சொல்லுகிற ஸாமாந்ய புருஷவ்யக்திகளும், **அவள்** என்று தூரத்திலுள்ளவர் களாகச் சொல்லப்படுகிற ஸ்த்ரீவ்யக்திகளும், **இவள்** என்று ஸமீபத்திலுள்ளவர்களாகச் சொல்லப்படுகிற ஸ்த்ரீவ்யக்திகளும், **உவள்** என்று நடுவனுள்ளவர்களாகச் சொல்லுகிற ஸ்த்ரீவ்யக்திகளும், **எவன்** என்று வினவப்படுகிற வ்யக்திகளும், **அது, இது, உது, எது** என்னப் படுகிற அஃறிணைப்பொருள்களும் [அதாவது—அசேதநவஸ்துக்களும்], அழியக்கூடிய பொருள்களும், நல்ல பொருள்களும் கெட்ட பொருள்களும், இனி உண்டாகப்போகிற பொருள்களும் கிழ் உண்டாகிக்கழிந்த பொருள்களுமாகிய அனைத்தின் ஸ்வரூபமும் எம்பெரு மானுக்கு அதீநம் என்றதாயிற்று.

'எம்பெருமானுக்கு அதீநம்' என்று மூலத்தில் இல்லாதிருக்க எவ்விதம் அந்த அர்த்தம் செய்கிறது? மூலத்தில் **அவரே** என்றிருப்பதால் ஸகலவஸ்துக்களுக்கும் எம்பெருமானுக்கும் அபேதமேயன்றோ சொல்லப்படுகிறது; ஆகவே அத்வைதமாகச் சொல்லியிருக்க, வேறுவகை யாகப் பொருள்பணிப்பது எங்ஙனே? எனில்; கேண்மின்;—மேல் ஏழாம்பாட்டில் "உடன் மிசையுயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்துளன்" என்று ஸர்வவஸ்துக்களிலும் எம்பெருமான் அந்தர்யாமியாக இருக்கிறானென்பதை வ்யக்தமாகப் பேசியிருக்கிற படியைக்கொண்டு ஸமந்வயம காண்க.

இப்பாட்டில் முதலடியிலுள்ள **அவன்** இத்யாதிகள் ஜாத்யேகவசனமாகக் கொள்ளத் தக்கன. இரண்டாமடியில் **அவர்** இத்யாதிகள் பன்மையாக இருக்கும்போது, **அவன்** இத் யாதியை ஜாத்யேகவசநமாகக் கொள்ளவேண்டிய அவசியமில்லையே யென்னில்; இரண்டா மடியில் **அவர்** இத்யாதியாகவுள்ள பன்மை **வ்யக்திபஹுத்வத்தை**ச் சொல்லவந்ததன்று; **'பூஜா**

யாம்பஹு"வசநம்' என்பதுண்டாகையால் பூஜ்யத்வத்தை மாத்திரம் காட்ட வந்த பன்மையாகக் கொள்ளத்தக்கது. பூருவர்களின் வியாக்கியானங்களிலும் இங்ஙனமேயுள்ளது. இதை நோக்கி முதலடியிலுள்ளவை ஸாமாந்ய புருஷ வாசகங்களென்று கொள்ளப்பட்டது. **எவன்** என்றதும் பும்லிங்கநிர்த்தேசத்திற்கும் உபலக்ஷணமாகக் கொள்ளத்தக்கது. இங்ஙனமே, **வீமவை** என்று அழியக்கூடிய பொருள்களைச் சொன்னது அழியாப் பொருள்களுக்கும் உபலக்ஷணமாகும். அழியாப் பொருள்களின் ஸ்வரூபமும் எம்பெருமானுடைய அதீநமோ என்கிற சங்கையை ஆழ்வான் ஸ்ரீவைகுண்டத்தவத்நில் **"இச்சாத ஏவ*"** என்கிற ச்லோகத்தால் தீர்த்தருளினர்.

நலம் தீங்கவை—நன்மை தீமை என்று, பண்பை [தர்மத்தை]ச் சொல்லுகிறதாகவுங் கொள்ளலாம்; நல்லபொருள் தீயபொருள் என்று பண்பியை [தர்மியை]ச் சொல்லுகிறதாகவுங் கொள்ளலாம். ஜாதியோடும் வ்யக்தியோடும் வாசியறவும், குணத்தோடும் த்ரவ்யத்தோடும் வாசியறவும், க்ரியையோடும் க்ரியாவத்தோடும் வாசியறவும் எல்லாவற்றின் ஸ்வரூபமும் எம்பெருமானதீநம் என்றதாயிற்று.

ஆமவை என்று எதிர்காலப்பொருள்களையும் **ஆயவை** என்று இறந்தகாலப்பொருள்களையும் சொன்னதுபோல நிகழ்காலப் பொருள்களையும் சொல்லவேண்டியிருக்கச் சொல்லாது விட்டதேன்? எனில்; நிகழ்காலமென்பது ஒரு நொடிப்பொழுதேயாகும்; இது இறந்த காலத்திலும் எதிர்காலத்திலும் அடங்கிப்போகக்கடவதாதலால் தனிப்படச் சொல்லவேண்டிய அவசியமில்லையென்பர்.

ஆக இப்பாட்டால், ஆண், பெண், அலி, சிறந்தபொருள்கள், அழியும் பொருள்கள் விலக்ஷணப் பொருள்கள், அவிலக்ஷணப்பொருள்கள், இறந்தகாலப்பொருள்கள், எதிர்காலப்பொருள்கள்—என்று சில வகைகளாலே இந்த லீலா விபூதியிலுள்ள ஸகல பதார்த்தங்களையும் நிர்த்தேசித்து, இவற்றின் ஸ்வரூபம் எம்பெருமானதீநமென்று அருளிச்செய்தாராயிற்று...(4)

அவரவர்தமதமது அறிவறிவகைவகை*
அவரவரிறையவர் எனவடியடைவர்கள்*
அவரவரிறையவர் குறைவிலரிறையவர்*
அவரவர்விதிவழி அடையநின்றனரே. 5

அவர் அவர்	அந்தந்த அதிகாரிகள்
தம தமது	தங்கள் தங்களுடைய
அறிவு	ஞானத்தாலே
அறி	அறியப்படுகிற
வகை வகை	பலபல படிகளாலே
அவரவர்	அந்தந்த தெய்வங்களை
இறையவர் என	ஸ்வாமிகளென்றெண்ணி
அடி அடைவர்கள்	ஆச்ரயிப்பர்கள்;
அவரவர் இறையவர்	அந்தந்த அதிகாரிகளால் தொழப்படுகிற தெய்வங்கள்

குறைவு இலர்	(அவரவர்கள் விரும்பின பலன்களைக் கொடுப்பதில்) குறை யற்றனவே; (எதனாலே என்னில்)
இறையவர்	ஸர்வஸ்வாமியான ஸ்ரீமந்நாராயணன்
அவரவர்	அந்தந்த அதிகாரிகள்
விதி வழி	தங்கள் தங்கள் அத்ருஷ்டாநுஸாரமாக
அடைய	பலன்பெறும்படியாக
நின்றனர்	(அந்தந்த தேவதைகளுக்கு) அந்தர்யாமியாக எழுந்தருளியுள்ளான். [அதனாலே காண்மின்]

* * * ஸகல பதார்த்தங்களினுடையவும் ஸ்வரூபம் எம்பெருமானதீநமென்று கீழ்ப் பாட்டிற் சொல்லிற்று; ஸ்வரூபம்போலவே ஸ்திதியும் [அதாவது—ரக்ஷணமும்] எம்பெருமானதீநமே என்கிறது இப்பாட்டில். இவ்வுலகில் ரக்ஷகர்களென்று பேர்சுமப்பவர்கள் பலவகைப்பட்டிரா நின்றனர். ஒருவன் ஒரு வீட்டுக்கு மாத்திரம் ரக்ஷகனென்றிருப்பன், ஒருவன் ஒரு க்ராமத்துக்காக ரக்ஷகனென்றிருப்பன்; ஒரு நாட்டுக்காக ரக்ஷகனென்றிருப்பன்; ஒருவன் மூவுலகுக்கு ரக்ஷகனென்றிருப்பன்; ஒருவன் பதினாலுலகுக்கு ரக்ஷகனென்றிருப்பன். ஆகவிப்படிப்பட்ட அவரவர்கள் ரக்ஷகரென்னும்படி நிற்பது அந்த வ்யக்திகளில் எம்பெருமான் அந்தராத்மாவாய் நின்று நடத்துகையாலத்தனையேயன்றி, இவனுடைய அநுப்ரவேசமின்றி ஒருவராலும் ஒரு ரக்ஷணமும் பண்ண முடியாது என்பது ஸகல சாஸ்த்ரங்களிலும் முறையிடப்பட்டுள்ளது. ***ந ஸம்பதாம் ஸமாஹாரே விபதாம் விநிவர்த்தநே—ஸமர்த்தோ த்ருச்யதே கச்சித் தம் விநா புருஷோத்தமம்*** ஸம்பத்துக்களைச் சேமித்துக் கொடுப்பதிலும் ஆபத்துக்களைத் தவிர்த்துத் தொழிப்பதிலும் எம்பெருமானுக்கன்றி மற்றொருவற்கும் சக்தியில்லை என்று சொல்லிற்று. இதனை இப்பாட்டில் அருளிச்செய்கிறார்.

உலகத்திலுள்ள சேதநர்கள் ஸாத்விகராகவும் ராஜஸராகவும் தாமஸராகவுமுள்ளார்கள். சுத்த ஸாத்விகராயிருப்பவர்கள் ‘உன்னித்து மற்றொரு தெய்வந்தொழாள் அவனையல்லால்’ “களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்” என்னுமாபோலே எம்பெருமானையன்றி மற்றொரு தெய்வத்தையும் தொழாதவர்களாயும் ஒரு ப்ரயோஜனத்தையும் விரும்பாதவர்களாயுமிருப்பார்கள்; அன்னவர்களைப்பற்றி இங்குச் சொல்லவேண்டியதொன்றுமில்லை. மற்ற குணங்கட்கு வசப்பட்டவர்கள் ஆரோக்யம், ஐச்வரியம் ஸந்தாநம் முதலிய க்ஷுத்ர பலன்களை விரும்பினவர்களாய், அப்படிப்பட்ட பலன்களையும் நேர்கொடுநேரே எம்பெருமானிடத்துச் சென்று விரும்புதலின்றியே தாம் தாம் அபிமானித்திருக்கிற தெய்வங்கள் பக்கலிலே விரும்புமவர்களாயிருப்பார்கள்; அப்படிப்பட்டவர்களைக் குறிக்கிறார் **அவரவர்** என்று. **தமதமது அறிவு**—ஒவ்வொரு சேதநருடையவும் ஞானம் ஒவ்வொருவிதமாயிருக்குமன்றோ. இங்கு ஞானமென்று ருசியைச் சொல்லுகிறது. தங்கள் தங்களுடைய ருசியினாலேயென்றபடி. ஒருவனுக்கு ஸ்வர்க்கபோகத்திலே ருசியுண்டாகும்; மற்றொருவனுக்கு இஹலோக போகங்களிலே ருசியுண்டாகும்; இன்னொருவனுக்கு இன்னொன்றிலே ருசியுண்டாகும்; ஆகவே அதிகாரிகள் பலவகைப்பட்டிருக்கிறாப்போலவே அவர்களுடைய ருசிகளும் பலவகைப்பட்டிருக்கும். **தமதமது** என்கிற இரட்டிப்பால் அந்த ருசி பேதங்கள் காட்டப்படுகின்றன. அப்படிப்பட்ட ருசிபேதங்களினால்; **அறி**—அறியப்பட்ட. **வகைவகை**—சேதநர்கள் பலவகைப்பட்டிருக்கிறாப்போலவும் அவர்களுடைய ருசிகள் பலவகைப்பட்டிருக்கிறாப்போலவும் அவர்கள் கோலின பலன்களுக்காக அநுட்டிக்கும் ஸாதனங்களும் பலவகைப்பட்டிருக்குமே:- ‘வகைவகை’ என்ற இரட்டிப்பால் அது சொல்லப்படுகிறது. சிலர் த்யானத்தினாலும், சிலர் யஜ்ஞங்களினாலும், சிலர் அர்ச்சனையினாலும், சிலர் திருநாமஸங்கீர்த்தநங்களினாலும், சிலர் அபிஷேகத்தினாலும் ஆகவிப்படி வெவ்வேறுபட்ட வகைகளாலே தெய்வங்களை வழிபடுபவர்களன்றோ; அந்த வகைகளெல்லாம் இங்குக் குறிகொள்ளத்தக்கன, அப்படிப்பட்ட உபாயங்களைக்கொண்டு.

அவரவர் இறையவரென அடியடைவர்கள்-முதலடியிலுள்ள ‘**அவரவர்**’ என்றது வழிபடுகின்ற சேதநர்களைச் சொல்லிற்று; இவ்வடியிலுள்ள ‘**அவரவர்**’ என்பது வழிபாடு செய்யப்படுகிற பலபல தெய்வங்களைக் குறிக்கின்றது. இந்திரனென்றும் சந்திரனென்றும் சிவனென்றும் பிரமனென்றும் காளியென்றும் ஐயனென்றும் அம்மனென்றும் இப்படி உரைக்கப்படுகின்ற நாமபேதங்களைத் திருவுள்ளம்பற்றி **அவரவர்** என்கிறார். **இறையவரென**—‘இறையவர்’ என்கிற வாசகம் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே அஸாதாரணமாயினும் பிரதிபத்தி செய்கிற சேதனர்களின் அபிமானத்தையடியொற்றி [அவர்களது கருத்தாலே] இறையவர் என்கிறார்; ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு தெய்வத்தை ஸ்வாமியாகக் கொள்வர் என்றவாறு

''தொழுது மாமலர் நீர்சுடர் தூபங்கொண்டு, எழுதுமென்னுமிது மிகை'' என்கிற படியே தொழுது எழுவதுதானும் மிகையாம்படியான பகவத் விஷயத்திலே வாஸநை பண்ணிப்போருகின்ற ஆழ்வார் திருவாக்கில் **அடியடைவர்கள்** என்கிற வாசகமேயாய்த்து வரக்கூடியது.

அவரவிறையவர்குறைவிலர்—அவர்களுடைய இறையவர் என்ருவது, அவரவர்களாகிய இறையவர் [அதாவது, அந்தந்த இறையவர்] என்ருவது உரைக்கலாம். முதற்பொருளில், ஆச்ரயிப்பவர்களான அந்தந்த சேதநர்களினுல் போற்றப்பட்ட தெய்வங்கள் என்றபடி. **குறைவிலர்** —தம்மை அடுத்தவர்கட்கு வேண்டிய பலன்களையளிப்பதில் தகுதியுடையார் என்றபடி. ஆனல், அத்தெய்வங்கள் தாமாகவே பலனளிப்பதில்லை; எம்பெருமான் தங்களிடத்தில் அநுப்ரவேசித்திருப்பதனுல்தான் தாங்கள் பலனளிக்கத் திறமை பெறுகிருர்களென்கிருர் வாக்ய சேஷத்தினுல். **[அவரவர் விதிவழியடைய இறையவர் நின்றனர்]** என்று அந்வயிப்பது.

ஈடு முப்பத்தாருயிரப்படியில் இங்கே ' ஐயன்பாழியிலானை போர்க்கு உரித்தாமன்ருயிற்று அவ்வோ தேவதாமாத்ரங்களுக்கு பலப்ரதாநஶக்தியுள்ளது'' என்று ஸ்ரீஸூக்தியுள்ளது; இதன் கருத்தாவது—பிடாரிகோவில்களின் வாசலில் குயவன் மண்ணுல் செய்த பெரிய பெரிய யானை குதிரைகள் நிறுத்தப்பட்டிருக்கும். ஆனுல் அவை போர்செய்யமாட்டா; ஒழுங்காக அங்கு நிற்குமத்தனையேயன்றி ஒரு காரியமும் செய்யமுடியா; அதுபோலவே தேவதாந்தரங்களும் என்றபடி. **ஐயன் பாழி**—சாஸ்தா என்கிற தெய்வத்தின் கோவில் என்க. **ஆனை**—யானை குதிரை முதலானவை. **போர்க்கு உரித்தாமன்று**—யுத்தஞ்செயய உபயோகப்படுமேயானுல் என்றவாறு.]

ஆக இப்பாட்டால் சொல்லிற்ருயிற்று என்னெனில்; உலகத்தில் நடக்கிற ரக்ஷணத் தொழில் யாவும் எம்பெருமானுடையதே. அக்நி, இந்திரன், சிவன், பிரமன் முதலிய இதர தெய்வங்களைக் குறித்து அவரவர்கள் வழிபாடுகள் செய்து தாம் தாம் கோலின பலன்களைப் பெறுவதாகக் கண்டாலும் அதுவும் எம்பெருமான்ருனே அத்தெய்வங்களுக்கு உள்ளீடாக இருந்து நடத்துகிற ரக்ஷணமேயன்றி அத்தெய்வங்களே ஸ்வதந்திரமாகச் செய்துவிடுகிற ரக்ஷணமன்று என்றதாயிற்று. ... ... (5)

நின்றனரிருந்தனர் கிடந்தனர்திரிந்தனர்*
நின்றிலரிருந்திலர் கிடந்திலர்திரிந்திலர்*
என்றுமோரியல்வினர் எனநினைவரியவர்*
என்றுமோரியல்வொடு நின்றவெந்திடரே*

நின்றனர்	நிற்பவர்கள்
இருந்தனர்	இருப்பவர்கள்
கிடந்தனர்	கிடப்பவர்கள்
திரிந்தனர்	திரிபவர்கள் (ஆக இப்படிப் பட்டவர்களினுடைய நிற்றல் இருத்தல் கிடத்தல் திரிதலாகிற ப்ரவ்ருத்திகளெல்லாம் அப் பெருமானுடைய அதீநமே:)
நின்றிலர்	நில்லாதவர்கள்
இருந்திலர்	இராதவர்கள்
கிடந்திலர்	கிடவாதவர்கள்
திரிந்திலர்	திரியாதவர்கள் (ஆக இப்படிப் பட்டவர்களினுடைய நில்லாமை இராமை கிடவாமை திரியாமையாகிற நிவ்ருத்திகளெல்லாமும் அப்பெருமானுடைய அதீநமே:)
என்றும்	எப்போதும்
ஓர் இயல்வினர் என நினைவு அரியவர்	ஒரே விதமான இயற்கையையுடையவரென்று நினைக்க முடியாதவரும் (அவரே:) (அவர்தாம் யாவரென்னில்;)
என்றும்	எப்போதும்
ஓர் இயல்வொடு நின்ற	ஒரே விதமான இயற்கையோடு கூடியிருக்கின்றவராய்
எம் திடர்	திடமான பிரமாணத்தினுல் ஸித்தரான நம்முடையவர்

* * * லீலா விபூதியின் ஸ்வரூபமும் ரக்ஷணமும் எம்பெருமானுடைய அதீநமென்பது கீழிரண்டு பாசுரங்களில் அருளிச்செய்யப்பட்டது; அதனுடைய ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் அவனுடைய அதீநமே யென்கிறது இப்பாட்டில். இதில் முதலடியில் ப்ரவ்ருத்திகளைச் சொல்லுகிறது; இரண்டாமடியில் நிவ்ருத்திகளைச் சொல்லுகிறது.

நின்றனர் இருந்தனர் கிடந்தனர் திரிந்தனர்—நிற்றல் இருத்தல் கிடத்தல் திரிதல் என்கிற காரியங்களைச் செய்கின்ற புருஷர்களைச் சொல்லுகிற சொற்கள் இவையாயினும் புருஷர்கள் வரையில் விலக்ஷிக்கவேண்டிய அவசியம் இங்கு இல்லை. கீழ் நாலாம்பாட்டிலேயே உலகத்திலுள்ள ஸகல வ்யக்திகளினுடையவும் ஸ்வரூபம் எம்பெருமானுடைய அதீநம் என்பது சொல்லப்பட்டுவிட்டபடியால் அதனையே ஈண்டுஞ் சொல்லுவதாகக் கொள்ளில் பயனில்லை; அபூர்வமான பொருளே இங்குக்கூறப்பட்டதாக வேண்டும். ஆகவே, **நின்றனர்** இத்யாதிக்கு நிற்றல் இருத்தல் கிடத்தல் திரிதல் என்கிற தொழில்கள் மாத்திரமே இங்குப் பொருளாக அமையும் இங்ஙனமே இரண்டாமடியிலும் **நின்றிலர்** இத்யாதிக்கு-நில்லாமை இராமை கிடவாமை திரியாமை என்பவைகளே பொருளாகப்பொருந்தும். மூலத்தில் தர்மிவாசகசப்தம் இருக்கச் செய்தேயும் தர்மியை விட்டு தர்மத்தை மாத்திரம் பொருள்கொள்ளுமிது ஸம்ஸ்கருத சாஸ்த்ர மரியாதைக்கு மிகவுமிணங்கினதேயாகும்: எங்ஙனே யென்னில்:—

அருணயா பிங்காக்ஷ்யா க்ரீணாதி என்று வேதத்திலுள்ளது. யஜ்ஞத்திற்காக ஸோமம் ஸம்பாதிக்க வேண்டுமென்றும் அதனை விலைகொடுத்து வாங்கவேணுமேயன்றி வேறு வகையாக ஸம்பாதிக்கலாகாதென்றும் சொல்லி வருகிற பிரகரணத்திலே அந்த வாக்கியம் [யஜுர்வேதம்-ஆறுவது காண்டம் முதல் ப்ரச்நம் 45 வது பஞ்சாதி] உள்ளது. சிவந்ததாயும் பொன்வர்ணமான கண்களையுடைத்தாயுமிருக்கின்ற பசுவை விலையாகக் கொடுத்து ஸோமம் வாங்கவேண்டியது என்பது இதன் பொருள். இவ்விடத்தில், இரண்டு விசேஷணங்களோடு கூடின விசேஷ்யமான பசுவாகிற வ்யக்தி மூலத்தில் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் அதில் நோக்கில்லை; பசுவைக்கொண்டுதான் ஸோமம் வாங்க வேண்டுமென்பது ஏற்கனவே கீழ்வாக்கியங்களிலும் இதர விதிவாக்கியங்களிலும் ஸித்தித்துவிட்டபடியால் இங்கே விசேஷ்யமான அம்சத்தில் நோக்கு இன்றியே விசேஷணமான அம்சத்தில் மாத்திரமே நோக்கு என்று கொள்ளவேணும்: இப்படியே சாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதாவது, 'சிவப்பு நிறமுடைய பசு' என்கிறவரையில் இங்கு விதேயமல்ல; சிவப்பு நிறம் என்பது மாத்திரமே இங்கு விதேயம் என்று கொண்டார்கள்.

மற்றோரிடமுங் காண்மின்:—***லோஹிதோஷ்ணீஷா ருத்விஜ: ப்ரசரந்தி*** என்பதாக ஓதப்பட்டுள்ளது; அபிசார கருமத்தில் ருத்விக்குக்கள் சிவந்த தலைப்பாகையுடையவர்களாயிருத்தல் வேண்டுமென்று சொல்லிற்று. தலைப்பாகையோடு கூடியிருக்க வேண்டுமென்பது ஏற்கெனவே வேறு பிரமாணத்தினால் கிடைத்திருப்பதால் அந்தத் தலைப்பாகையில் சிவப்பு மாத்திரமே இங்கு விதிவிஷயம் என்று கொண்டார்கள். ஆக இப்படிப்பட்ட வழியாகவே இப்பாசுரத்திலும் விசேஷ்யாம்சத்தைத் தவிர்த்து விசேஷணாம்சத்தில் மாத்திரமே [அதாவது நிற்றல் இருத்தல், கிடத்தல், திரிதல்; நில்லாமை இராமை கிடவாமை திரியாமை என்கிற ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி அம்சங்களில் மாத்திரமே] நோக்காகக்கொள்வது ஆவச்யகமும் பொருத்தமுடையதுமாம்.

நின்றனர் இத்யாதிக்கு நிற்றல் முதலியவற்றைப் பொருளாகக் கொண்டாலும் அந்த நிற்றல் முதலியவை எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்பாதீந மென்பது மூலத்தில் சொல்லிற்றில்லையே யென்னில்; நன்கு சொல்லிற்று; எங்ஙனேயென்னில் **நின்றனர்** (முதலிய யாவரும்) **எம்திடர்** என்று மூலத்திலுள்ளதன்றோ? **திடர்** என்றது திடமான பிரமாணமாகிய வேதத்தினால் ஸித்திக்கும் எம்பெருமான் என்றபடி. 'நின்றனர் முதலான யாவரும் எம்பெருமான்' என்று ஸாமாநாதிகரண்யத்தாற் சொல்லுகிறவிதற்குக் கருத்து 'எம்பெருமானுக்கு அதீநம்' என்று சொல்லுமதுவேயாம்.

இங்கே ஒரு சங்கை:—ப்ரவ்ருத்திரூபமான காரியங்களெல்லாம் எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்பாதீநம் என்பதில் தட்டில்லை; நிவ்ருத்தியும் அவனுடைய அதீநம் என்று எதுக்கு இசையவேண்டும்? ஒரு வியாபாரமுமற்றிருக்கையாகிற நிவ்ருத்தி ஸ்வயமாகவே யுள்ளதன்றோ? உயர வீசியெறியப்படுங் கல்லானது தன்னடையே கீழே விழாநின்றால் அந்த நிவ்ருத்தியும் பகவத் ஸங்கல்பாதீநமென்று கொள்ளவேணுமோ? என்று. இந்த சங்கைக்கு எம்பார் அருளிச்செய்த ஸமாதானமாவது:—'ஸ்வர்க்கத்தில் நின்று விழுகிற த்ரிசங்குவை சத்திமார் நிற்கச்சொல்ல நிற்க வேண்டிற்றுக் கண்டாயே: அப்படியே நிவ்ருத்திக்கும் அவன் வேணுங்காண்' என்றருளிச் செய்தாராம்.

என்றும் ஓரியல்வினரெனநினைவரியவர்—எம்பெருமானுடைய படிகள் பலபலவாகையாலே எத்தனை நாள் ஆராய்ந்தாலும் இன்னபடிப்பட்ட ஸ்வபாவத்தையுடையவனென்று நெஞ்சால் நினைக்கவுங்கூட முடியாதவனெம்பெருமான். ''என்றுமோரியல்வினரென நினைவரியவர்' என்று சொல்லிவைத்து உடனே **''என்றுமோரியல்வொடுநின்ற''** என்றுரைத்தது பொருந்துமோ எனின்; கேண்மின். * என்றுமோரியல்வினரென நினைவரியவர் என்று சொல்லப்பட்ட இயல்வு என்றைக்கும் ஒருபடிப்பட்டிருக்குமென்பதே ஈற்றடியின் கருத்தாம்.

திடர்—த்ருடமான வேதப்ரமாணத்தினால் ஸித்திப்பவர் என்றபடி. எம்பெருமான் அப்படி ஸித்திப்பது வைதிகோத்தமராகிய தமக்குப் பரமலாபம் என்பது தோன்ற **''எம் திடர்''** என்கிறார். — — ... ... (6)

திடவிசும்பெரிவளி நீர்நிலமிவைமிசை*
படர்பொருள்முழுவதுமாய் அவையவைதொறும்*
உடன்மிசையுயிரெனக் கரந்தெங்கும்பரந்துளன்*
சுடர்மிகுசுருதியுள் இவையுண்டசுரனே. 7

திடம்	உறுதியான	அவை அவை தொறும்	அந்தந்த பதார்த்தங்களெல்லாவற்றிலும்
விசும்பு	ஆகாசமென்ன	உடல் மிசை உயிர் என	சரீரத்தில் ஆத்மா வியாப்பிப்பதுபோல
எரி	அக்நியென்ன	கரந்து	மறைந்து
வளி	வாயுவென்ன	எங்கும் பரந்து	உள்ளிலும் வெளியிலும் வியாபித்து
நீர்	ஜலமென்ன	சுடர்மிகு சுருதியுள் உளன்	தேசுபொலிந்த வேதத்தில் உள்ளவனான எம்பெருமான்
நிலம்	பூமியென்ன	இவை உண்ட சுரன்	(ஸம்ஹாரகாலத்தில்) இவற்றையெல்லாம் தன் பக்கலிலே யாக்கிக்கொள்ளும் தேவனாவான்.
இவை மிசை	ஆகிய இவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு		
படர் பொருள் முழுவதும் ஆய்	படர்ந்த பதார்த்தங்கள் யாவும் தானாம்படி அவற்றுக்கு உபாதாநமாய் [அவற்றை உண்டாக்கி]		

*** கீழ்ப்பாசுரங்களில் எல்லாப் பொருட்கட்கும் எம்பெருமானே நியாமகன் என்று சொல்லவேண்டியிருக்க அங்ஙனம் சொல்லாமல் 'எல்லாம் எம்பெருமானே' என்று [ஸாமாநாதிகரண்யமாகச்] சொல்லியிருப்பதால் அத்வைதாபிப்ராயம்போல் தோன்றக்கூடுமன்றோ? உண்மையில் அப்படியில்லை. ஸகல சேதநாசேதநங்களும் சரீரமாய் எம்பெருமான் **ஸகலாந்தர்யாமித்வேந** சரீரியாய் நிற்றலால் இப்படிப்பட்ட சரீர சரீரிபாவ ஸம்பந்தத்தைப் பற்றவே ஐக்கியம் சொல்லப்பட்டதென்று நிரூபிக்கிறது இப்பாசுரம். விசிஷ்டாத்வைதக் கோட்பாட்டை இப்பாட்டு ஸாரமாக எடுத்துரைக்கின்றது என்றுணர்க.

திடவிசும்பு என்று தொடங்கி **முழுவதுமாய்** என்னுமளவும் - பஞ்சபூதமடியாகவுண்டாகின்ற ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் எம்பெருமானே உபாதாநகாரணம் என்று சொல்லுகிறது. ஆகாசம் அக்நி வாயு ஜலம் பூமி என்கிற ஐந்த பூதங்களின் காரியப்பொருளாக விரிகின்ற தேவமநுஷ்யாதி ஸகல பதார்த்தங்களையும் உண்டாக்கி என்றபடி. முதலிலுள்ள **திடம்** என்னும் அடைமொழி ஆகாசமொன்றில் மாத்திரம் அந்வயிப்பதாகவுமாம்; மேலுள்ள நில மீருன பூதங்களிலும் அந்வயிப்பதாகவுமாம். காரியங்கள் அழிந்துபோனாலும் காரணங்களான பூதங்கள் சில காலமளவும் அழியாதிருத்தல் பற்றித் திடமென்று பூதங்களை விசேஷிப்பதாகக் கொள்க. இது ஆகாசத்திற்கு மாத்திரம் விசேஷணமென்று கொள்ளில், ஆகாசமானது மற்றுள்ள பூதங்களுக்கு முன்னேயுண்டாகி அவை யழிந்தாலும் சிலநாள் நிற்கக் கடவதாகையாலே திடமென்றதென்க. அன்றியும் லோகாயதிகன் முதலான சிலர் 'ஆகாசந் தவிர நான்கே பூதங்கள்' என்று கொள்ளுகிறபடியால் அக்கொள்கையைக் கண்டித்து ஆகாசம் திடமாகவுண்டென்று காட்டுகிறபடியுமாம்.

முழுவதுமாக்கி என்னுதே ஆய் என்றது ***பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேய*** என்கிற உபநிஷதின் சாயையை அடியொற்றியென்ப.

அலைவயவைதொறும் உடன்மிசை உயிரெனக்கரந்து எங்கும் பரந்துளன்—உண்டான ஒவ்வொரு பொருளிலும் சரீரத்தில் ஆத்மா உறையுமாபோலே மறைந்திருந்து எல்லாவற்றிலும் தனித்தனியே குறைவற வியாபித்திருக்குமெம்பெருமான். **[உடன்மிசை உயிரென]** நம்முடைய சரீரத்துக்கு ஆத்மா தாரகனும் நியாமகனும் சேஷியாயிருப்பதுபோல அந்த சரீராத்மாக்களுக்கு எம்பெருமான் தான் தாரகனும் நியாமகனும் சேஷியாயிருக்குமென்றபடி. **கரந்து** என்றது ஒருவர்க்குந் தெரியாமல் என்றபடி. **எங்கும் பரந்து** என்றது உள்ளும் புறமும் வியாபித்து என்றபடி.

ஆழ்வார் தாம் இப்படி நிஷ்கர்ஷித்து அருளிச்செய்கிற விஷயத்திற்கு மூலப்ரமாணம் வேதமேயென்று காட்டுகிறார் **உளன் சுடர் மிகு சுருதியுள்** என்று.

இவையுண்ட சுரன்—கீழ்ப் பாசுரங்களில் ஜகத்தினுடைய ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிகள் எம்பெருமானுடைய அதீனமென்று சொல்லிற்று; ஸம்ஹாரமும் அவ்வெம்பெருமானுடைய செயலே யென்கிறது இதனால். பிரளயகாலத்திலே எம்பெருமான் ஸகலலோகங்களையும் தனது திருவயிற்றிலே வைத்தடக்கி ஆலந்தளிரிலே பள்ளி கொள்வதாக நூற்கொள்கை. ... (7)

சுரரறிவருநிலை விண்முதல் முழுவதும்*
வரன்முதலாயவை முழுதுண்டபரபரன்*
புரமொருமூன்றெரித்து அமரர்க்குமறிவியந்து*
அரனயனென உலகழித்தமைத்துளனே. 8

சுரர் அறிவு அருநிலை	(பிரமன் முதலிய) தேவர்களுக்கும் அறியவொண்ணாத நிலைமையை உடைத்தான	அரன் என	ருத்ரமூர்த்தியின் உருவத்தைத் தரித்தவனாகி
விண் முதல் முழுவதும்	மூலப்ரக்ருதி முதலாகவுள்ள ஸகலவஸ்துக்களுக்கும்	ஒரு மூன்று புரம் எரித்து	இணையில்லாத திரிபுரங்களைத் தஹித்தும்
வரன் முதல் ஆய்	சிறந்த காரண பூதனும் [அவற்றையெல்லாம் படைத்தவனும்]	உலகு அழித்து	உலகங்களை அழித்தல் செய்தும்
அவை முழுது உண்ட	அவற்றையெல்லாம் (பிரளய காலத்தில்) திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்குபவனுமுள்ள	அயன் என	நான்முகக்கடவுள் என்னும்படியாக நின்று
பரபரன்	பரமபுருஷன்	அமரர்க்கு அறிவு இயந்தும்	தேவர்களுக்கு ஞானத்தைக்கொடுத்தும்
		உலகு அமைத்து	உலகங்களைப் படைத்தல் செய்தும்
		உளன்	அவர்களுக்குள்ளே ஆத்மாவாயிருக்குமவன்

* * * வேதாந்தங்களில் ஸித்திப்பவனும் எம்பெருமானேயென்றும் அனைத்துக்கும் ஆத்மாவாய் நிற்பவனும் அவனேயென்றும் உலகத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை நடத்துகிறவனும் அவனேயென்றும் கீழ்ப்பாசுரங்களில் அருளிச்செய்த ஆழ்வாரை நோக்கிச் சிலர் 'இப்படி எல்லாப் பெருமைகளையும் ஒருவன் தலையிலேயே ஏற்றிச் சொல்லிவிடலாமோ? பிரமன் சிவன் முதலான தேவர்களும் சிலசில அரியபெரிய காரியங்களை நடத்திப் போருவதாக ப்ரமாணங்களில் விளங்கா நின்றதே; சிவபிரான் த்ரிபுரஸம்ஹாரமாகிற மிகப்பெரிய அருந்தொழிலை நடத்தினனென்றும் ஸகலலோகத்தின் ஸம்ஹாரத்தொழிலுக்கு அதிகாரியாயிருக்கின்றானென்றும், பிரமனும் தேவர்களுக்செல்லாம் ஜ்ஞானப்ரதானம் பண்ணினானென்றும் லோகஸ்ருஷ்டியை நடத்திப் போருகிறானென்றும் பிரமாணங்களால் நன்கு விளங்கும்போது எல்லாப் பெருமைகளையும் விஷ்ணுவாகிற ஒரு வ்யக்தியின்மேலேயே ஏறிட்டுச் சொன்னால் பக்ஷபாதத்தாலே சொல்லுகிறதாக ஆகுமே' என்று கூற, அவர்களுக்குத் தெளிவுபிறக்குமாறு அருளிச்செய்யும் பாசுரம் இது.

முன்னடிகளில் ஸ்ருஷ்டியையும் ஸம்ஹாரத்தையும் பேசியிருப்பதன் கருத்து—இந்த இரண்டு தொழில்களையும் பிரமனுக்கும் சிவனுக்கும் அஸாதாரணமாகச் சிலர் நினைப்பதனால் அந்த நினைவைக்குலைப்பதற்குத் தம்முடைய ஸித்தாந்தத்தை ஸ்தாபித்துச் சொல்லுகிறபடி, ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களென்னும் மூன்று காரியங்களில் ரக்ஷணமாகிற ஸ்திதி என்னும் காரியம் மாத்திரம் எம்பெருமானுடையது, மற்ற இரண்டு காரியமும் ப்ரஹ்மருத்ரர்களினுடையது என்று பலர் நினைத்திருப்பார்கள்; அன்னவர்களுடைய நினைவின்படி ரக்ஷணத்தொழில் எம்பெருமானுடையதே என்பதில் விவாதமொன்றுமில்லாமையால் பிரதிபக்ஷிகளாலும் அங்கீகரிக்கப்பட்ட அவ்விஷயத்தை மீண்டும் நாம் எடுத்து ஸ்தாபிக்க வேண்டிய அவசியமில்லையென்றும் விவாதாஸ்பதமான மற்ற இரண்டு காரியங்களைப் பற்றியே இங்கு உண்மையைப் பேசவேண்டுமென்றும் திருவுள்ளம் பற்றி ஆழ்வார் அவ்விரண்டையுமே இப்பாட்டில் பிரஸ்தாவித்து உண்மை யுணர்த்துகின்றாரென்று உணர்க

*** கஸ்மிந் நு கலு ஆகாச ஓதச்ச ப்ரோதச்ச *** என்கிற உபநிஷத்வாக்யத்தில் ஆகாசசப்தத்தினால் ப்ரக்ருதியைச் சொல்லுகிறதாக வேதாந்திகளின் ஸித்தாந்தம். அந்த ரீதியில் இங்கு விண் என்கிற ஆகாசவாசக சப்தமும் ப்ரக்ருதி வாசகமாகும் என்று ஆசார்யர்கள் நிர்வஹித்தருளினர். இனி, விண் என்கிற இச்சொல் பூதங்களிலொன்றாகிய ஆகாசத்தையே சொல்லுகிறதென்பாருமுளர். *** ஆகாசாத் வாயு :, வாயோரக்நி : *** என்று ஆகாசமடியாக ஸ்ருஷ்டிக்கிரமம் சொல்லுகிற ஒரு புடையும் வேதாந்தங்களிலுள்ளதனால் அதற்கிணங்கும்.

அவைமுழுதுண்டபரபரன் = ம்ருத்யு முதலானவர்களுக்கு ஏகதேச ஸம்ஹாரகத்வமே உள்ளது, ஸம்ஹார கர்த்தாக்களையுமுட்பட ஸம்ஹரிக்கவல்ல பராத்பரன் எம்பெருமானேயாவன்.

அமரர்க்கும் அறிவியந்து = நான்முகன் தேவர்கட்கு ஞானமளித்ததாக ஒரு ப்ரஸித்தியுண்டு. அதனையும் நிரூபித்துப் பார்க்குமளவில், ச்வேதாச்வதர உபநிஷத்தில் எம்பெருமானே நான்முகனைத் தனது திருநாபிக்கமலத்தில் தோற்றுவித்து அவனுக்கு வேதோபதேசமுகத்தால் ஞானமூட்டினதாக ஓதிக்கிடக்கையாலே பிரமன் செய்த ஜ்ஞான ப்ரதானமும் எம்பெருமானதீனமாகவேயிருக்குமாயிற்று.

சுரரறிவருநிலை விண் முதல் முழுவதும் வரன் முதலாய் அவை முழுதுண்ட பரபரன் அரனெனப் புரமொரு மூன்றெரித்து உலகு அழித்து, அயனென அமரர்க்கு அறிவியந்து உலகு அமைத்துளன்—என்று அந்வய க்ரமமாயிற்று. ... ... (8)

உளனெனிலுளன் அவனுருவமிவ்வுருவுகள்*
உளனலனெனில் அவனருவமிவ்வருவுகள்*
உளனெனவிலனென இவைகுணமுடைமையின்*
உளனிருதகைமையொடு ஒழிவிலன்பரந்தே. 9

உளன் எனில்	ஈச்வரனுண்டென்று (வைதிகர்கள் சொல்லுகிறப்போலே) சொன்னாலும்	இவ்வுருவுகள் இவ்வருவுகள்	உருவமுடையனவாயும் உருவமில்லாதனவாயுமிருக்கின்ற உலகப் பொருள்களாவும்
உளன அலன் எனில்	ஈச்வரனில்லை யென்று (நாஸ்திகர்களின்படியே) சொன்னாலும்	அவன் உருவம் அவன் அருவம்	அப்பெருமானுக்கு ஸ்தூல சரீரங்களும் ஸூக்ஷ்ம சரீரங்களுமாம்;
உளன்	ஈச்வரனுண்டென்பதாகவே தேறும்;	இருதகைமையோடு	இரண்டு தன்மையோடும் (அதாவது ரூபியும் அரூபியுமான ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம ப்ரபஞ்சங்களை வடிவாகக் கொண்டு)
உளன் என இலன் என இவை குணம் உடைமையின்	உளனென்றும் இலனென்றுஞ் சொல்லப்படுகிற அஸ்தித்வ நாஸ்தித்வங்களை ப்ரகாரமாகவுடையனாகுந் தன்மையினாலே	ஒழிவு இலன் பரந்து உளன்	எல்லாக் காலங்களிலும் எல்லா இடங்களிலுமுள்ளவனாகவே ஸித்திப்பன்

* * * இப்பாட்டால் ஸர்வ சூந்யவாதி நிரஸிக்கப்படுகிறான். ப்ரஹ்மஸூத்ரம இரண்டாவது அத்யாயம் இரண்டாவது பாதத்தில் *** ஸர்வதாநுபபத்தேச்ச *** என்கிற ஸூத்ரத்தின் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் பாஷ்யகாரர் சூந்யவாதத்தைக் கண்டித்திருப்பது பெரும் பாலும் இப்பாசுரத்தின் நடையை உட்கொண்டேயாம்.

உளனெனில் உளன் = 'ஈச்வரன் இல்லை' என்கிற நிரீச்வரவாதம் இப்பாட்டில் நிரஸிக்கப்படுகிறதாக விளங்குகின்றதேயன்றி ஸர்வசூன்யவாதம் நிரஸிக்கப்படுவதாக விளங்கவில்லையே என்று சிலர் சங்கிப்பர்கள். உண்மையில் ஸர்வ சூந்யவாதியே இப்பாட்டில் நிராகரிக்கப்படுகிறான். ஸர்வமும் சூந்யமென்கிற வாதத்தில் ஈச்வரனுடைய சூந்யத்வமும் அடங்கினதாதலால் அதை நிரஸித்து 'ஈச்வரனுளன்' என்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டுவிட்டால் ஈச்வரன் தானும் விபூதியுக்தனாகவே தேறுவனாதலால் அம்முகத்தாலே ஸகலமுமுள்ளதாக ஸ்தாபிக்கப் பட்டுவிடுகிறதென்பது ஆழ்வார் திருவுள்ளமாகக் காண்கிறது. ஒரு மனிதன் உளனாக ஏற்படும்போது செவி வாய் கண் மூக்கு உடல் முதலான உறுப்புகளோடு கூடியே ஏற்படுதல் போல எம்பெருமானுளனென்று ஏற்படுமிடத்தும் சேதநாசேதங்களாகிற சரீரத்தோடு கூடியே ஏற்பட வேண்டுதலால் எம்பெருமானுடைய உண்மையை ஸாதிக்குமளவே ஸர்வ சூந்யவாத கண்டனத்திற்குப் போதுமாயிற்று.

இல்லை என்று சொல்லுகிற வாதியை நோக்கி ''உளனெனிலுளன்'' என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்வது எப்படிக்கூடும்? **உளன்** என்கிற பேச்சு அந்த வாதியின் வாயில் இல்லாதிருக்க **உளனெனில்** என்கைக்கு என்ன ப்ரஸக்தி? என்று சங்கை பிறக்கலாம். கேண்மின், 'ஈச்வரனுளன்' என்று சொன்னால் எப்படி ஈச்வரனுடைய உண்மை தேறுமோ அப்படியே 'ஈச்வரன் உளனலன்' என்றாலும் ஈச்வரனுடைய உண்மையே தேறும் என்று காட்டுதற்கே ஆழ்வார் இங்ஙனமருளிச்செய்தவாறு. வைதிகர்களான நாங்கள் **உளன்** என்கிற சொல்லாலே ஈச்வரனுடைய உண்மையை ஸாதிக்கிறோம்; 'அந்த உண்மையையே இலன் என்கிற சொல்லாலே நீ ஸாதித்தாயாகிறாய் என்று நிரூபிக்கிறபடி.

[**உளனெனில் அவனுருவம் இவ்வுருவுகள்; உளனலனெனில் அவனருவமிவ்வருவுகள்.**] ஈச்வரனுக்கு உளனுயிருக்குந் தன்மையாவது ஸ்தூலரூபத்தோடுகூடிய சேதநாசேதநங்களைச் சரீரமாகவுடையனுயிருக்குந் தன்மையேயாம் இனி, இலனுயிருக்குந்தன்மையாவது ஸூக்ஷ்மரூபத்தோடு கூடிய சேதநாசேதநங்களைச் சரீரமாகவுடையனு யிருக்குந்தன்மையேயாம். உபநிஷத்தில்* **அஸத் வா இத மக்ர ஆஸீத்** *என்று ஓதப்பட்டுள்ள இடங்களில் ஸூக்ஷ்மசிதசித்சரீரகத்வமே அஸத்வம் என்று நிர்ணயிக்கப்படுவதாகத் தேறுதலால் அதனை அடியொற்றி ஆழ்வார் **உளனலனெனில் அவனருவமிவ்வருவுகள்** என்றருளிச்செய்தாரென்க. 'ஈச்வரனுண்டு என்றால் ஸ்தூலரூப ப்ரபஞ்ச விசிஷ்டத்வம் விவக்ஷிதம்; 'ஈச்வரனில்லை' என்றால் ஸூக்ஷ்மரூப ப்ரபஞ்ச விசிஷ்டத்வம் விவக்ஷிதம்; ஆக இவ்விரண்டு வகை தவிர அடியோடு சூந்யத்வமென்பது எவ்வழியாலும் ஏற்படாதென்றதாயிற்று.

பின்னடிகளின் கருத்தாவது-**உளன்** என்ற ப்ரதிஜ்ஞையாலே உண்மை ஏற்படுகிறது' **இலன்** என்ற ப்ரதிஜ்ஞையாலே இன்மை ஏற்படுகிறது. உண்மையாவது அஸ்தித்வம்; இன்மையாவது நாஸ்தித்வம். இவ்விரண்டு தருமங்களும் ஒரு பொருளை ஆச்ரயித்தேயிருக்க வேண்டுதலால் நாங்கள் சொல்லுகிற அஸ்தித்வத்திற்கு ஆச்ரயமாகவும், நீ சொல்லுகிற நாஸ்துத்வத்திற்கு ஆச்ரயமாகவும் ஒரு வஸ்து ஸித்தித்தே தீரவேண்டும். **நாஸ்தி** என்று இல்லை செய்யா நிற்க எங்ஙனே ஒரு வஸ்து தேறும்? என்று ஆக்ஷேபிக்க முடியாது; ஏதோவொரு வஸ்துவைச் சுட்டித்தானே **நாஸ்தி** யென்னவேண்டும்; அப்படி **நாஸ்தி** என்று நீ சொல்லுகிற வஸ்து எது? என்று கேட்டால் அப்போது அதனை நீ நிரூபித்தேயாக வேண்டுமே; அதுபற்றியே நாஸ்தித்வத்திற்கு ஆச்ரயமாகவும் வஸ்துவினுண்மை ஸித்தித்தே திருமென்கிறோம். அப்படி ஸித்திக்குமளவில் அதற்குள்ள ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களோடு கூடவே அந்த வஸ்து ஸித்திக்குமாதலால் ஸர்வதேச ஸர்வகால வ்யாபியான எம்பெருமான் ஸவிபூதிகனுய் ஸித்தித்தானுயிற்று என்றதாம். ... ... (9)

பரந்ததண்பரவையுள் நீர்தொறும்பரந்துளன்*
பரந்தவண்டமிதென நிலவிசும்பொழிவற*
கரந்தசிலிடந்தொறும் இடந்திகழ்பொருடொறும்*
கரந்தெங்கும்பரந்துளன் இவையுண்டகரனே. 10

பரந்த	எங்கும் வியாபித்த
தண் பரவையுள்	குளிர்ந்த கடலினுள்
நீர் தொறும்	ஜலபரமாணுதோறும்
பரந்த அண்டம் இது என பரந்து உளன்	விஸ்தாரமான இவ்வண்டத்திலிருக்குமாபோலே நெருக்குண்ணுமல் இருப்பவனுய் (இப்படி)
நிலம்	பூமியிலும்
விசும்பு	மேலுலகங்களிலும்
ஒழிவு அற	ஒன்றெழியாமே
கரந்த சில் இடம் தொறும்	அதி ஸூக்ஷ்மமாய் அற்பமான இடங்கள் தோறும்
இடம்	அவ்வவ்விடங்களிலே
திகழ்	விளங்காநின்ற
பொருள் தொறும்	ஆத்மவஸ்துக்கள் தோறும்
கரந்து	(வ்யாப்யவஸ்துக்களும் அறியாதபடி) மறைந்து
எங்கும் பரந்து உளன்	எல்லாவிடங்களிலும் வியாபித்திராநின்ருன் (யாவனெனில்);
இவை உண்ட கரன்	இவ்வஸ்துக்களை ஸம்ஹார தசையிலும் தனக்குள்ளே யடக்கி, தான் ஸ்திரமாயிருக்கு மெம்பெருமாள்

* * * [பரந்தண்பரவையுள்] பரத்துவத்தைப் பேசுவதான இப்பதிகத்தில் ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கே பரத்வமுள்ளதாக ஸ்தாபித்தல் ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத்திலுள்ளது. அந்த நாராயணத் திருநாமத்தை மேற்பதிகங்களிலே ஸ்பஷ்டமாகப்பேசியருளுகிற ஆழ்வார் இந்தப் பதிகத்திலே ஒருவாறு மறைத்தேகாட்டினர். கீழ் ஏழாம்பாட்டில் "சுடர்மிகு சுருதியுள் இவையுண்ட சுரனே" என்றது முக்கியமாக நாராயணத் திருநாமத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றியேயாமென்பது ஸம்பிரதாயம். சுருதி யென்றால் வேதம்; மிகுசுருதி யென்றால் வேதாந்தமாகிய உபநிஷத்து; சுடர்மிகுசுருதியென்றால் நாராயணநுவாகம். ஆகவே நாராயணநுவாக ஸித்தனான எம்பெருமானுக்கே இப் பதிகத்தில் பரத்துவம் பேசப்பட்டதென்பது குறிக் கொள்ளத்தக்கது. ஸர்வவ்யாபகத்வமே நாராயண நாமத்தின் தேர்ந்த பொருளாதலால் அதனை இப்பாட்டில் அருளிச்செய்கிறார்.

பரந்து குளிர்ந்திருந்துள்ள கடலில் நீர்த்திவலைகள் தோறும்வியாபித்திரா நின்றான் என்று முதலடியில் கூறினார். சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் சாண்டில்ய வித்யையில் *ஏஷம ஆத்மா அந்தர்ஹ்ருதயே ஜ்யாயந் ப்ருதிவ்யா: ஜ்யாயாந்தரிக்ஷாத் ஜ்யாயாந் திவோ ஜ்யாயாநேப்யோ லோகேபய:* என்று மிகப் பெரிதாக ஓதப்பட்டுள்ள பரம்பொருள் நீர்த்திவலையிலே வியாபியா நின்றால் அவகாசம் அற்பமாகி நெருக்குப்பட்டிருக்குமோவென்ன அப்படிப்பட்ட வருத்த மில்லையென்று வ்யாப்தியின் ஸௌகரியத்தை இரண்டாமடியால் கூறுகின்றார். ஓர் அண்டத்தை ஸ்ருஷ்டித்து அதிலே ஏகாகியை வைத்தால் எப்படியிருக்குமோ அப்படி அஸங்குசித மாகவே வ்யாப்தியுள்ளதென்றவாறு.

இப்படி ஜலபரமாணுக்களிலே வியாபித்துவிடுமில்வளவேயோவென்ன; **நிலவிசும்பொழிவற** என்று பூமியிலும் ஆகாசத்திலும் அப்படியே யென்கிறார். ஸகல பதார்த்தங்களிலும் வியாபதியுண்டென்று சொன்னபடி. அதனையே பின்னடிகளில் விவரிக்கின்றார் [கரந்தசிலிடந்தொறும இதயாதியால்.] இமையோடு இமை பொருந்தும்போதைக் காற்றிலே முடியும்படியான ஸூக்ஷ்மமான அல்ப சரீரங்களதோறும் அந்தந்த சரீரங்களிலே ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாய்க் கொண்டு விளங்காநின்ற ஆத்மாக்கள்தோறும். யார்க்கும் தெரியாதபடி வியாபித்திருக்கும்,

ஜீவாத்மாவானவன் சரீரத்திலே, வியாபித்திருப்பது ஞானத்தினாலேயின்றி ஸ்வரூபத் தாலேயன்று; பரமாத்மா அங்ஙனன்றியே ஸ்வரூபத்தாலே எங்கும் வியாபித்திராநின்றானென்க.

இப்படி சொல்லக்கூடுமோ? ஜீவஸ்வரூபமோ அணுவாக ஓதப்பட்டது; பரமாத்ம ஸ்வரூபமோ விபுவாக ஓதப்பட்டது, அணுவஸ்துவினுள்ளே விபுவான வஸ்து குறையற வியாபித்திருக்குமென்றால் இது எங்ஙனே ஸம்பாவிதம்? என்ன, இவையுண்டசுரனே என்பது இதற்கு ஸமாதானம்போலுள்ளது "சிறுவடிவைக்கொண்டு பெரியவற்றையெல்லாம் தன் வயிற்றிலே வைத்தால் *தாழ்குழலார்வைத்த தயிருண்டபொன்வயிறு, இவ்வேழுலகமுண்டு இடமுடைத்தால்* என்கிறபடியே பின்னையும் அவ்வயிறே இடமுடைத்தாம்படி யிருக்கவல்ல ஸர்வசக்தி சிறியவயிற்றிலே குறைவற இருக்கமாட்டானோ என்கிறார்" என்பது ஈடு.

சுரன் = வட சொல்விகாரம்; திடமாகவுள்ளவன் என்றபடி : திடமான பிரமாணமாகிய வேத வேதாந்தங்களில் ஸித்தன் என்றவாறு. ... ... (10)

கரவிசும்பெரிவளி நீர்நிலமிவைமிசை*
வனவில்திறல்வரலி அளிபொறையாய்நின்ற*
பரனடிமேல் குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்*
நிரனிறையாயிரத்து இவைபத்தும்வீடே. 11

கரம்	திடமான	பொறை	எதையும் பொறுத்துக் கொண்டிருப்பதாகிற க்ஷமையென்ன
விசும்பு	ஆகாசமென்ன	ஆய் நின்ற	ஆகிய இத்தருமங்களெல்லாம் தன்வசமாயிருக்கப் பெற்ற
எரி	அக்னியென்ன	பரன்	ஸர்வேச்வரனுடைய
வளி	வாயுவென்ன	அடிமேல்	திருவடிவிஷயமாக
நீர்	ஜலமென்ன	குருகூர் சடகோபன் சொல்	திருநகரியில் திருவவதரித்த நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த
நிலம்	பூமியென்ன (ஆகிய)	நிரல் நிறை	சப்தபூர்த்தியும் அர்த்த பூர்த்தியுங்கொண்ட
இவை மிசை	இவற்றின்மீதுள்ள [இவற்றிற்கு ஸ்வபாவங்களாயுள்ள]	ஆயிரத்து	ஆயிரம் பாசுரங்களிலே
வரன்	சிறந்த	இவை பத்தும்	இப்பத்துப் பாசுரமும்
நவில்	சப்தமென்ன	வீடு	மோக்ஷப்ராபகம்.
திறல்	(கொளுத்தும்) சக்தியென்ன		
வலி	(எதையும்தூக்கவல்ல)பலமென்ன		
அளி	குளிர்ச்சியென்ன		

* * * இப்பதிகம் கற்பார்க்குப் பலன் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது இது. **இவை பத்தும் வீடே** யென்றது இப்பத்துப் பாசுரமும் வீடாகிய மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்யத்தைத் தரவல்லது என்றபடி.

பரனடிமேல் குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன ஆயிரத்தில் இப்பத்தும் வீடளிக்குமென்க. பரனுக்கு அடைமொழியாய் நிற்பன முன்னிரண்டடிகள். முதலடியில் ஐந்து பூதங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. இரண்டாமடியில் அந்த பூதங்களின் குணங்கள் முறையே சொல்லப்படுகின்றன.

(1) விசும்பு-ஆகாசம்; அதன் குணம்-நவில்-சப்தம்.
(2) எரி-அக்நி; அதன் குணம்—திறல் தஹநசக்தி
(3) வளி-வாயு; அதன் குணம்-வலி-மிடுக்கு.
(4) நீர்-ஜலம்; அதன் குணம்-அளி-குளிர்ச்சி.
(5) நிலம்-பூமி; அதன் குணம்-பொறை-க்ஷமை என்று உணர்க.

இவையாய்நின்ற பரன் என்றது—இப்படிப்பட்ட பூதங்களையும் அவற்றின் குணங்களையும் உண்டாக்கி அவையெல்லாம் தானிட்ட வழக்காம்படி யிராநின்ற பரமபுருஷன் என்றபடி. பஞ்சபூதங்களையும் அவற்றின் குணங்களையும் சொன்னது மற்றுமுள்ள தத்துவங்களையுஞ் சொன்னபடியாய் லீலாவிபூதி முழுவதையுஞ் சொல்லிற்றாகி, நித்ய விபூதிக்கும் அது உபலக்ஷணமாகி, ஆக உபயவிபூதி நிர்வாஹகனாயிருக்கிற பரம புருஷனென்றதாயிற்று.

குருகூர் — 'குருகா என்னும் வடசொல் குருகையென ஐயீறாயிற்று. ஆழ்வார் திருநகரி வடமொழியில் **'குருகாபுரி'** என வழங்கப்பட்டது; அதுவே தமிழில் குருகூரென வழங்கலாயிற்று.